

DVOMESEČNIK
LETNIK 73
ŠTEV. 6 (508)

GLASILO
ZA SALEZIJANSKO DRUŽINO

NOVEMBER-DECEMBER 2000

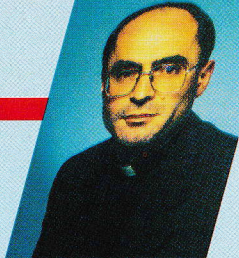
6

Vestnik Saleszijanski

**USKOVNIŠKI TEDNI
ČAS ZASE IN ZA BOGA**

Slovenski salezijanci 100-letnemu jubileju naproti

2 Praznujemo sveto leto odrešenja, ki je v marsičem že doseglo svoj vrhunec in se počasi izteka. Prineslo nam je obilje shodov, romanj in praznovanj tako doma kot po svetu. Gotovo je bil eden vrhuncev jubilejnega leta prav avgustovsko srečanje mladih s papežem v Rimu. Udeležilo se ga je tudi na tisoče mladih iz salezijanskih župnij in ustanov z vsega sveta.

Lepo je bilo doživljati to valovanje mladosti in gledati pisano množico barv in obrazov. Med temi smo lahko na vsakem koraku opazili podobo in nasmeh don Boska. Mnogi mladi z vseh petih kontinentov so na sebi nosili njegovo podobo in s tem izražali, da je srečanje z don Boskom odločilno zaznamovalo njihovo mladost in nadaljnje življenje.

Tako se je znova pokazalo, da salezijanci skupaj s Hčerami Marije Pomočnice izpolnjujejo veliko don Boskovo željo, da naj vedno in povsod živijo

- za mlade, zlasti za najbolj uboge,
- v občestvu z vesoljno Cerkvijo in
- v zvestobi Petrovemu nasledniku.

To je hkrati tudi zanesljiva in varna pot v čase tretjega tisočletja.

LETO SPOMINOV

Prav v času, ko vesoljna Cerkev sklepa svoje svetoletno praznovanje, pa se slovenski salezijanci pripravljamo na obhajanje 100-letnice prihoda salezijancev na Slovensko. 23. novembra 2001 bo minilo natanko 100 let, odkar so prišli prvi štirje salezijanci na Kranjsko in se naselili v gradu Rakovnik v Ljubljani.

Leto 2001 bo zato za salezijance in za celotno salezijansko družino leto spominov in praznovanja, pa tudi leto hvaležnosti Bogu za

*Rakovniški grad v obnovi,
kamor so leta 1901 prišli prvi salezijanci.*

veliko delo, ki je bilo narejeno v dobro slovenskega naroda, zlasti mladine.

Salezijanski vestnik nas bo sproti seznanjal s programom praznovanj, ki se bodo vrstila skozi celo leto. V praznovanje bodo vključeni tako mladi kot odrasli, člani salezijanske družine pa tudi vsi drugi prijatelji don Boska in salezijanskega dela za mladino.

V jubilejnem letu želimo tudi v pisani besedi in sliki predstaviti obsežno delo slovenskih salezijancev nekoč in danes.

LETO NOVIH ZAČETKOV

Stoletni jubilej pa nas hkrati vabi, da obrne mo svoj pogled v prihodnost. Zavedamo se namreč, da bomo le toliko vredni prihodnosti, kolikor si bomo prizadevali za visoko kvaliteto svojega - zlasti duhovnega - življenja, ki mora izžarevati iz življenja posameznikov in skupnosti.

Letošnji 19. inšpektorialni zbor, na katerem bomo slovenski salezijanci govorili o kvaliteti

svojega življenja v skupnostih, bo odlična priložnost za temeljito preverbo in za novo usmeritev v prihodnost.

Ob vsem drugem pa se zavedamo, da moramo svojo skrb in svoje prizadevanje usmeriti zlasti k zavzetejšemu delu za nove duhovne poklice v svojih vrstah. Potrebujemo nove, mlade moči, ki bodo nosilci don Boskovega dela za mladino na naših tleh v času, ki prihaja.

Ko se spominjamo prihoda prvih salezijancev na Slovensko, se hkrati zavedamo, da se to ne bi zgodilo, če si ne bi za to posebej prizadevali nekateri zavzeti slovenski kristjani, še zlasti salezijanski sodelavci. Zato vstopamo v jubilejno leto z veliko željo, da bi med nami še močnejše zaživela salezijanska družina, ki jo navdihuje življenje in delo sv. Janeza Boska.

Naša velika želja je, da bi v tem jubilejnem letu dokončno uredili in blagoslovili nekatere naše hiše in ustanove: povečan Dominikov dom na Pohorju, dom za starejše sobrate na Trsteniku, obnovljen grad Rakovnik ter mladinski dom (Marianum) na Opčinah pri Trstu.

Prav tako si želimo, da bi v tem letu začeli z obnovo salezijanskega zavoda v Veržeju (Marijanišče), poskrbeli vse potrebno za naše prihodnje delo v Celju ter – če se bo »ledeno« ozračje v Mariboru končno otoplilo – nadaljevali s pripravami za gradnjo don Boskove cerkve in pastoralnega centra.

LETO MILOSTI

Ko se oziramo na stoletno prehojeno pot in na opravljeno delo, se tudi v nas budi občutja, ki so napolnjevala don Boska ob koncu njegovega življenja: Vse je naredila Marija. Vse je Božje delo, je ponavljal.

Povabljeni smo, da bi to jubilejno leto obhajali v veselju in hvaležnosti. Povabljeni pa smo tudi, da bi ga obhajali »na kolenih«, v molitvi in prošnji za obilen Božji blagoslov salezijanskemu delu v prihodnosti. Če kdaj, potem danes mladi v Sloveniji potrebujejo don Boska, prijatelja in očeta, njegovo ljubezen in vzgojo.

Velikih Božjih darov bomo deležni toliko, kolikor si jih bomo izprosili. Leto jubileja naj bo zato predvsem leto novih milosti.

Lojze Dobravec
inšpektor

s. Damjana	
15. SVETOVNI DAN MLADIH	4
Nataša	
FORUM 2000	8
Miran Sajovic	
TUKAJ SEM	10
Sv. Janez Bosko	
REŠITI DUŠO	12
Franc Levstek in Stane Okorn	
ZLATOMAŠNIKA	14
Lmc	
OSAMLJENOST MLADIH	18
Družina Skok	
TEŽKA SO POTA GOSPODOVA	20
Salezijanska mučenca - misijonarja	
NAJVEČJE DAROVANJE	22
s. Anica Žagar	
NJENA SLIKA	26

Naslov: SALEZIJANSKI VESTNIK • RAKOVNIŠKA 6
p.p.2404 • 1001 Ljubljana • telefon: 01/427 30 28

• dvomesečnik • 6/2000, letnik 73 (štev. 508) • Glasilo za salezijansko družino • Izdaja Salezijanski inšpektorat v Ljubljani • Ureja uredniški odbor • Glavni urednik: Janez Potočnik • Grafična priprava in založba: Založba Salve, Ljubljana • Lektoriranje: Jerneja Kovšca • Tisk: Tiskarna Ljubljana, d.d. • ISSN 0353-0477 • www.salve.si/vestnik

DAROVE za vzdrževanje Salezijansk. vestnika lahko nakazete na žiro račun: Sal. inšpektorat, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, št. ž.r.: 51800-620-336 05 1200119-15059, pripis: "SV"

Na podlagi 25. člena Zakona o DDV se za tisk revij obračunava in plačuje DDV po stopnji 8%.

Rim

4

15. svetovni dan mladih

KO SANJATE O SREČI, JE JEZUS TISTI, KI GA IŠČETE

Tako je dejal papež dvema milijonom mladih v Rimu. To sveto mesto je letošnje poletje v srcu velikega jubileja leta 2000 gostilo 15. svetovni dan mladih. Njegova vodilna misel je bila vzeta iz Janezovega evangelija: »In Beseda je meso postala in se naselila med nami« (In 1,14). Tega srečanja mladih vsega sveta se je udeležilo tudi več kot tisoč mladih iz Složenije. Med romarskimi avtobusi je bil tudi salezijanski.

Doživeli smo izredno gostoljubje! Najprej v kraju Termoli ob Jadranski obali, kjer smo spoznali kraj, ljudi, versko življenje ter stanovali pri družinah. Vesele in navdušenje se je stopnjevalo, ko smo po štirih dneh prispeli v Rim. Vključili smo se v veliko dogajanje svetovnega srečanja mladih. Več kot 2 milijona mladih je prisluhnilo papežu Janezu Pavlu II, ki je govoril o Jezusu in jim izročil Evangelij, da ga ponesejo v novo tisočletje.

Biti kristjan danes ni lahka naloga, vendar jo je mogoče izvršiti z Božjo pomočjo in v medsebojni solidarnosti.

Izkušnja občestva, doživetje izpovedi iste vere v Jezusa s tisoči mladih iz vsega sveta, izredno gostoljubje italijanskih

prijateljev in organizatorjev -- to so stvari, ki se ne pozabijo! Mladi sami zatrjujejo: »15. svetovni dan mladih je bil nepozabno doživetje. Kdor se ga je udeležil, zares vzel tamkajšnje dogajanje in se odprl Jezusu, živi Besedi, se domov ni mogel vrniti tak, kakršen je odšel, zato vsi nestrpno čakamo naslednje svetovno srečanje mladih, ki bo leta 2002 v Torontu.«

pripravila s. Damjana

Dragi mladi ...

- prav Jezus je tisti, ki ga iščete, ko sanjate o sreči;
- On je tisti, ki vas čaka, kadar vas ne zadovolji nič od tega, kar najdete;
- On je lepota, ki vas tako privlači;
- On je tisti, ki povzroča žejo po radikalnosti, ki vam ne dovoljuje sklepanja kompromisov;
- On je tisti, ki vas sili, da odložite maske, ki ponarejajo življenje;
- On je tisti, ki vam v srcu bere najbolj resnične odločitve, ki bi jih drugi hoteli zadušiti. Jezus je tisti, ki v vas vzbuja željo, da bi v vašem življenju naredili nekaj velikega, voljo, da bi sledili idealom, zavračanje možnosti, da bi vas pogoltnila povprečnost, pogum, da bi si prizadevali za ponižnost in vztrajnost pri izboljšanju vas samih in družbe, da bi jo naredili bolj človeško in bratsko.

Papež Janez Pavel II. mladim na Tor Vergati

RAKOVNIK

POSVETITEV NOVIH ZVONOV

Za letošnji jesenski romarski shod in obletnico posvetitve rakovniškega svetišča je bilo na Rakovniku nadvse slovesno. V čudovitem septembrskem popoldnevu je beograjski nadškof koadjutor msgr. Stanislav Hočevar ob številnih duhovnikih in množici vernikov posvetil dva nova zvonova, ki ju je izdelala nemška livarna Perner iz Passaua. Manjši zvon (Zvon slovenskih mučencev, 1160 kg), ki je dar članov mašne zveze, se je pridružil štirim starim zvonovom v desnem zvoniku. Na njem je zapísana misel: »Slovenski mučenci, ljubezni pričevalci, nam spravo sprosile, k Očetu vodite!« Večji zvon (Svetoletni zvon

Svete Trojice, 3900 kg) pa je dar rakovniških župljanov za sveto leto odrešenja, na njem pa je napis: »V svetišču Marije Pomočnice slavim presveto Trojico, naznanjam prazničen dan, va-

bim k molitvi, spominjam na leto Božjega usmiljenja!« Ob koncu slavlja smo že lahko slišali lepo zvonjenje velikega zvona, ki se oglašja iz doslej praznega levega zvonika.

5

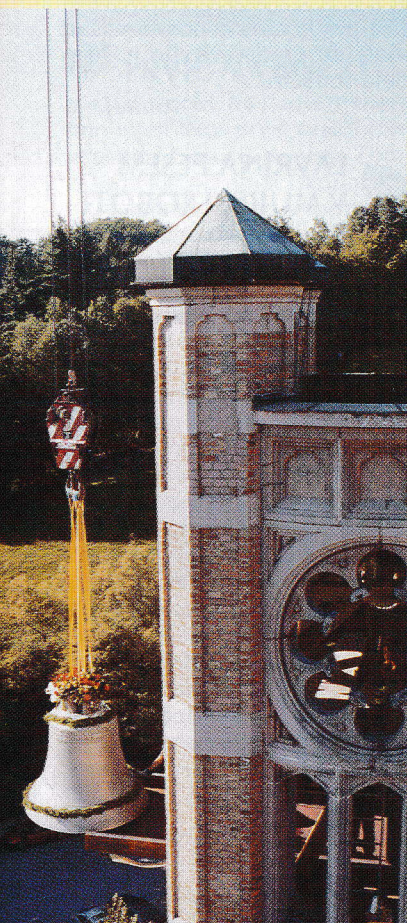
RAKOVNIK

SREČANJE KATOLIŠKIH VRTCEV

Devet katoliških vrtcev, posejanih od Prekmurja do Gorenjske, Notranjske in Dolenjske, se srečuje in povezuje na raznih ravneh. Enkrat letno se srečajo med seboj tudi otroci. Tokrat je njihovo srečanje organiziral župnijski vrtec LAVRA iz Murske Sobote, ki ga vodimo sestre HMP. V četrtek 28. septembra se je na Rakovniku zbralo nad 300 otrok in vzgojiteljev iz vseh devetih vrtcev. Najprej nas je spre-

jelo svetišče Marije Pomočnice, kjer smo po kratki pevski vaji obhajali doživeto sv. mašo, ki jo je vodil Janez Potočnik. S pisanimi ruticami, ki so jih dobili vsi otroci in jih je sesila pridna mamica iz Murske Sobote, smo nič kolikokrat pomahali Jezusu in prijateljem. Lepo ozračje, ki se je ustvarilo ob evharističnem Jezusu, se je nadaljevalo pri kosilu, ki so ga pripravile sestre iz salezijanske skupnosti. Veselje in razigranost se je še okrepilo ob napetem spremljanju rokohitrskih spretnosti čarodeja Tonija z Bleda.

s. HMP

Oratorij 2000

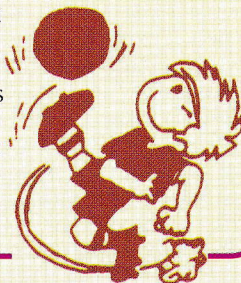
6

Vse rdeče lučke so nam že gorele, kar je kazalo, da bomo pregoreli, potem pa je prišel tisti zadnji teden v avgustu, ko smo se oddahnili. Oratoriji 2000 so končani, še zadnji se je odigral, odpremišljeval, odpel, ... Tudi v Mladinskem cehu, kjer smo letos skrbeli za pomoč pri majicah, barvah, čopičih, pirografih in še čem, smo lahko začeli z inventuro in pripravo na zaključno srečanje z animatorji.

"Pravzaprav nič posebnega," bi lahko rekli. Pospravili smo še eno uspešno prireditev in lahko se pohvalimo z velikimi številkami, ki so v letošnjem letu še narasle, vendar se je zgodilo veliko več kot samo to. Za vsako od teh številk stoji animator, ki je žrtvoval svoj čas in sebe, da bi otrokom v tistih oratorijskih dneh dal to, kar je don Bosko pričakoval od mladih od svojih asistentov, da si pridobi ljubezen, ne le da jo daje, pač pa daje ljubezen tudi čutiti tako, da jo mladi razumejo. Večina animatorjev je delala prav to. Otrokom ni žrtvovala samo svojega časa, pač so z njimi delili vse, od kruha do dežja.

Delitev vsega je prednost, ki jo kot don Boskovi učenci lahko dajemo eden drugemu. Saj počitnice organizirajo tudi drugi, tudi drugi imajo zelo kvalitetne programe, tudi drugje izvajajo delavnice, se igrajo. Naša naloga pa je, da k vsemu temu dodajamo še nekaj zelo pomembnega - to je, da svoje otroke ljubimo z Božjo ljubeznijo, da jim prinašamo veselo sporočilo, da so njihova imena zapisana v nebesih. Kot animatorji pa si kličemo v spomin vsaj za tistih nekaj dni v letu, da bomo počivali v nebesih, kjer nas čaka prostor ob don Bosku in njegovih razgrajajih.

Ob Lavrini zgodbi smo se trudili razmišljati o resnih življenjskih vprašanjih, kot so zakon, prijateljstvo, spoštovanje, zapovedi in tudi o vprašanju smrti. V počitnicah početi kaj takega sploh ni lahko, vendar brez kateheze in resnega dela pravega oratorija ne bi bilo. Ob pesmih, ki jih je zborček zapekel na CD, smo prepevali o molitvi, svetosti, pa tudi o veselju, rajanju in ploskanju. V igrah pa smo se v največji vročini polivali z vodo pri vodnih igrah, iskali razne zaklade. Trudilo se je 961 animatorjev s 3679-imi otroki v 47-ih oratorijih, ki so nam poslali poročila s podatki. Po naših ocenah pa preko 1000 animatorjev in nekaj preko 6000 otrok v 64 oratorijih, ki so običajno trajali cel teden.

RAZIGRANI NA VELIKEM GABRU

In sicer od 7. do 12. avgusta. Vsak dan se je zbralo okoli 70 otrok in animatorjev. Ob zgodbi bl. Lavre smo razmišljali o vztrajnosti, odpuščanju, pogumu, darovanju in Samarijanih današnejga časa, potem pa smo ustvarjali v devetih delavnicah ... v eni izmed njih so »mladi novinarji« naše delo dokumentirali z reportažo v sliki in besedi. Tudi popoldnevi so bili pravo doživetje: igre brez meja, vodne igre, pokaži kaj znaš ... Najbolj pa se nam je vtisnil v spomin dan, ko smo šli kar za cel dan na izlet na Veliki vrh v okolici Brezovice, kjer smo se igrali na prav domiselno izdelanih igralih, streljali z loki, zavezanih oči našli pot skozi gozd in sploh uživali v otroški razigranosti ... Celotedsensko druženje smo zaključili v soboto s slovesno mašo in predstavitevijo našega dela staršem ...

Andreja K.

LAVRINA PESEM V MURSKI SOBOTI

Že deveto leto je prvo jutro oratorija zaznamovalo žgoče sonce ... Pred župniščem se je 3. julija zbralo sedemdeset otrok, dve sestri iz skupnosti Hčera Marije Pomočnice in dvajset animatorjev. Oratorijancem smo skušali pripraviti čimbolj zabaven program ... V torek smo se odpravili v konjeniški klub Rakičan, kjer smo imeli priložnosti jahati ... V sredo smo z dvema avtobusoma šli v ljubljanski živalski vrt, obiskali smo tudi frančiškansko cerkev in stolnico ... V četrtek nas je obiskal čarodej Toni z Bleda, popoldne pa je po pripravljeni maši sledilo fotografiranje vseh udeležencev oratorija ... Petka smo se veselili zaradi vodnih iger in karaok ... sobote pa še bolj zaradi pik-

nika in družabne prireditve, ki so se je udeležili tudi starši ... Poslovili smo se v upanju, da bomo ohranili prijateljske vezi in jih utrdili v naslednjem poletnem oratoriju, saj prijateljstvo

razveseljuje kot sončni žarek; očara kot dobra zgodba; navdihuje kot pogumen voditelj; povezuje kot zlata veriga; vodi kot nebeški privid ...

Tina in Staša

PRVIČ NA BUČKI

Na Bučki na Dolenjskem smo imeli letos prvič oratorij, in sicer od 23. do 26. avgusta. Zbralo se je kar 40 otrok (skoraj vsi!) in 14 animatorjev, ki so poskrbeli za celotno organizacijo oratorija. Na začetku smo vsak dan dvignili zastavo in zapeli himno: Lavra, naša si kraljica ... potem pa molitev, zgodba o bl. Lavri, pogovori v skupinah, ustvarjanje v delavnicah, kosilo, športne igre in spuščanje zastave ter odhod domov. V soboto smo naredili razstavo del, ki so jih naredili otroci. Imeli smo mladinsko sveto mašo, ki je bila nekaj čisto posebnega. Pri njej smo se tudi poslovili od kaplana Janka in župnika Franca, ki sta bila premeščena na drugo delovno mesto. Bog naj ju vodi in usmerja na poti kot doslej. Gospodu Jožetu Peterlinu in vsem, ki ste na kakršenkoli način pomagali pri oratoriju, pa se iskreno zahvaljujemo.

animatorji

ŠENTRUPERT

BLAGOSLOVLJENA PRENOVLJENA CERKEV NA VESELI GORI

V prelepi mirenski dolini se takoj na ravnini med Mirno proti Šentrupertu naglo dvigne vzpetina Vesele gore, od koder je razgled na vse strani. Na vzpetini je dvignjena božjepotna cerkev z dvema ogromnima zvonikoma, ob njej pa stoji stara slovenska lipa.

V nedeljo, 27. avgusta 2000 je bil ob 10. uri dopoldne svečan blagoslov ob zaključke del te prenovljene cerkve, ki ima za zavetnika sv. Frančiška Ksaverija. Sv. mašo in blagoslov je vodil ljubljanski nadškof in metropolit dr. Franc Rode v spremstvu duhovnikove trebanjske dekanije, stiškega opata Nadraha ter duhovnikov in redovnic, ki izhajajo iz

župnije Šentrupert. Poleg dvatisočglave množice vernikov iz domače in širše okolice sta bila navzoča tudi zunanji minister Lojze Peterle in donator Jože Anderlič, naš rojak.

Obnovitvena dela je že v letih 1992/93 pričel tedanji župnik Janez Vidic (prekritje strehe enega od zvonikov), leta 1999 je sledilo prekritje drugega zvonika in kupole, da ne bi prišlo do uničenja fresk. Hkrati je bila obnovljena vsa fasada cerkve. Opravljena je bila še elektrifikacija, zunanja osvetlitev, avtomatsko zvonjenje in vsa notranjost z vso opremo. Omeniti velja tudi, da tukaj počivajo tri žrtve revolucionarnega nasilja 2. svetovne vojne: župnik Franc Nahtigal, kaplan Franc Cvar in bogoslovec Janez Hočevar.

Čudovito obnovljena zunanost cerkve, izredna lega in bogastvo notranjosti cerkve (poslikave Tuška, Postla, Metzingerja in Berganta) kar silijo človeka, da bi se ustavil, si jo ogledal in v njej molil.

*Povzeto po zapisu
Marije Tratar*

Forum 2000

Z VSEGA SVETA

Čutili smo in želimo biti voditelji in Božje priče tretjega tisočletja. Po vsem svetu se morajo mladi soočiti z izzivom osebnih, socialnih, ekonomskih, političnih in verskih razlik. Mi pa smo poklicani, da jim pomagamo odkriti prisotnost Kristusa v izkušnji vsakdana.

Na FORUMU je bilo izraženo tudi povabilo k tesnejšemu sodelovanju različnih vej salezijanske družine. Poskušali smo pogledati današnjo situacijo z očmi sv. Janeza Boska in sv. Marije Mazzarello. V srcih moramo nositi hiši, kjer sta odraščala don Bosko in Marija Mazzarello, oratorij v Valdoccu in delovne sobe v Morneseju. Duh, ki veje iz teh krajev, nam pomaga v vsakodnevnem življenju, navdaja nas s pogumom za premagovanje naporov, daje nam moč za dobro, za odkritosrčnost, za prostovoljno delo. Pomaga nam tudi, da se medsebojno spoštujemo, zaupamo. Podarja nam tišino, v kateri se srečamo z Jezusom in poslušamo Boga.

Mladi iz 76 držav, iz petih celin, smo prišli na Colle don Bosco na FORUM 2000. Govorili smo različne jezike, pripadali smo različnim kulturam, imeli smo različno preteklost, tradicijo, družila pa nas je:

- želja po življenju v vseh njegovih odtenkih
- pravilo je bila Gospodova beseda
- sanjali smo o sreči za vse mlade, posebno za revne
- in živeli salezijansko mladinsko duhovnost

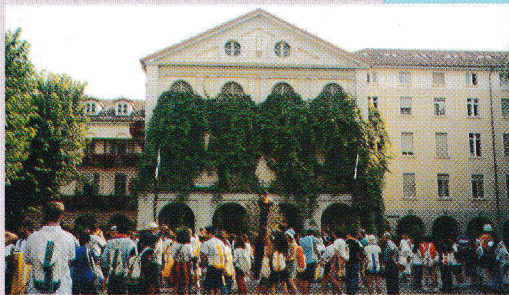
ZNAMENJI BOŽJE LJUBEZNI

Sveti Janez Bosko in sv. Marija Mazzarello sta za nas mlade znak Božje ljubezni:

- Božje ljubezni, ki nam omogoča, da sanjamo, in ki je vir upanja, razširi naš horizont, da odkrijemo nove poti za srečevanje mladih, posebno revnih,
- Božje ljubezni, ki se predstavlja kot Božji duh, ki opogumi naša srca in nam pomaga v trenutkih dvoma in prekriža naše življenje z veseljem in upanjem,
- Božje ljubezni, ki nam omogoča odkriti veličino kontemplativnih razsežnosti v našem vsakdanu,
- Božje ljubezni, ki skozi moč Svetega Duha postane naš Stvarnik; vsi naši jeziki, vsa naša doživetja, aktivnosti so le zato, da naredijo Gospodovo ljubezen realno za mlade, posebno najrevnejše; ista ljubezen nas tudi druži v boju za pravico in mir, za spoštovanje vsakogar.

Obiskali smo igrišče v Valdoccu, se sprehodili po ulicah Morneseja kot mnogi mladi pred nami. Začutili smo materinsko zaščito Marije Pomočnice kristjanov, skupaj z don Boskom in Marijo Mazzarello in drugimi svetniki salezijanske družine, srečali Boga v molitvi, zakramentih, evharističnem bogoslužju in premišljevanju.

V tem tednu smo prišli do ugotovitev, da je nujno poučevanje, človekoljubne akcije in globoko zavedanje, da smo združeni z Jezusom, ki nas vodi na vsakem našem koraku. Naša pot pa bo imela največji uspeh, če bomo delali skupaj mladi in odrasli, posvečeni in laiki.

SKLENILI SMO:

DUHOVNOST

1. Živeti vero v vsakdanjem življenju in odkrivati Božjo navzočnost v vseh.
2. Poživiti je treba nekatere pomembne elemente naše duhovnosti (notranje življenje, duhovno razločevanje, duhovno vodstvo).
3. Prenesti SMD (Salezijansko mladinsko duhovnost) v vsakdanje življenje.

AKTIVNOSTI

1. SMG (Salezijansko mladinsko gibanje) mora prodreti na socialno in politično področje.
2. Združiti je treba vero in življenje.
3. Treba je dati prednost ubogim.
4. Spodbujati je treba celostno oblikovanje človeka.

KOMUNIKACIJA IN KOORDINACIJA

1. SMG mora rasti, se razvijati kot izraz izobraževalne in misijonarske obveze salezijanske družine.
2. Treba je bolje spoznati svetnike salezijanske družine.
3. SMG mora vstopiti v lokalno Cerkev.

Mladi želimo biti priče resnice, ki nam jo predlaga evangelij, želimo biti izvir solidarnosti, bratstva medsebojnega spoštovanja in spoštovanja do življenja.

Nataša

KRAKOV - POLJSKA

REGIONALNI KONGRES DON BOSKOVIH SOTRUDNIKOV ZA CENTRALNO EVROPO

Bil je od 19. do 24. septembra letos v Krakowu na Poljskem. Na njem smo sodelovali koordinatori in delegati s strani SDB in HMP iz desetih evropskih držav, tudi iz Slovenije. Kongres in delo na njem sta bila dobro načrtovana, saj smo imeli vsi navzoči možnost za predstavitev in vključevanje v razprave. Po predavanjih smo se vključevali v delovne skupine in teme podrobno obravnavali. Teme so se navezovala na duhovnost, vzgojo za ljubezen, osebno identiteto, občestvo in

avtonomijo DBS ... Ob koncu razprav smo bili DBS enotnega mnenja, da je biti DBS poklic služenja, pri katerem se je potrebno razdajati, živeti vzorno in se zavzemati za dobrobit vseh, ki v svetu najbolj trpijo ne glede na barvo, narodnost, socialni status ... Ob sklepu kongresa je bila narejena sinteza dokumenta – sklep, ki nam bo služil kot smernica za delovanje v okolju, kjer živimo in delujemo.

J. Pregl, koordinator DBS v Sloveniji

9

MUZLIJA

DIAKONSKO POSVEČENJE

12. september. Na praznik župnijske zavetnice (Marijino ime) je bil v salezijanski župniji v Mužlji (Vojvodina) po rokah zrenjaninskega škofa msgr. Laszla Huzsvarja posvečen v stalnega diakona družinski oče in salezijanski sodelavec Zoltan Šandor. Navzoči so bili tudi beograjski nadškof koadjutor msgr. Stanislav Hočevar, številni škofijski in salezijanski duhovniki, sodelavci iz Mužlje in predstavniki sodelavcev iz Slovenije. Sodelavci so se mu zahvalili za njegovo razpoložljivost Bogu in mu zaželeli obilje Božjega blagoslova na njegovi poti služenja Cerкви.

Tukaj sem! Tukaj sem! Tukaj sem!

V naših prejšnjih kratkih razmišljanjih smo se ustavili ob znamenjih, ki se pojavljajo v našem osebnem življenju, ob spoznavanju samega sebe in molitvi. Tokrat pa bomo namenili kakšno besedo o odločitvi.

10

Tukaj sem, pošlji mene

Vedno znova me preseneča Izaijeva pripoved o odločitvi za poklic Božjega glasnika. Zgodila se je sredi veličastnega nebeškega bogoslužja, ki ga je zrl v zamaknjenju. Izaija pripoveduje takole: *V letu, ko je umrl kralj Uzíja, sem videl Gospoda, ki je sedel visoko na vzvišenem prestolu in njegova vlečka je napolnjevala svetišče. Nad njim so stali serafi in vsak je imel po šest peruti: z dvema si je zakrival obraz, z dvema si je zakrival noge in z dvema je letel. Drug drugemu so vzklikali in govorili: »Svet, svet, svet je Gospod nad vojskami, vsa zemlja je polna njegovega veličastva!« Podboji vrat so se stresali od glasu vzklikajočih in svetišče je bilo polno dima. Tedaj sem rekel: »Gorje mi, izgubljen sem, ker sem moč z nečistimi ustnicami, prebivam sredi ljudstva z nečistimi ustnicami in so moje oči videle kralja, Gospoda nad vojskami!« Tedaj je priletel k meni eden izmed serafov in v svoji roki držal žerjavico, ki jo je bil s kleščami vzel z oltarja. Dotaknil se je mojih ustnic in rekel: »Glej, tole se je dotaknilo tvojih ustnic, tvoja krivda je izbrisana, tvoj greh je odpuščen.«*

Nato sem slišal glas Gospoda: *»Koga naj pošljem? Kdo bo šel za nas?« Rekel sem: »Tukaj sem, pošlji mene! (Iz 6, 1-8)*

Iz svetopisemskih zgodb smo navajeni, da se človek obnavlja pred Gospodovim povabilom, da se mu izmika ali pa mu celo nasprotuje. V tem odlomku pa smo lahko odkrili velikodušnega in veselega darovalca, pripravljenega odgovoriti takoj, brez kakršnegakoli postavljanja pogojev.

Čut za darovanje

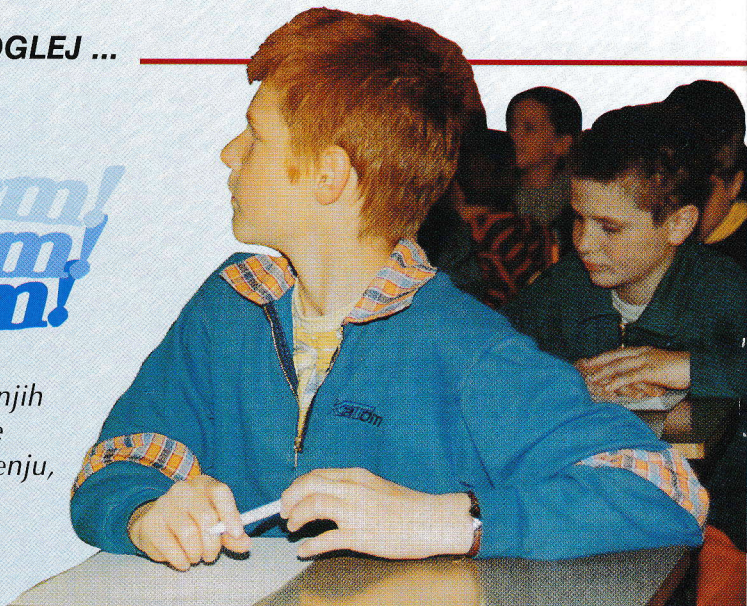
Sprejemanje življenjskih odločitev ni vedno lahko, ker je z njimi povezana negotova prihodnost, velike odgovornosti, ki nas čakajo in včasih tudi nezadostno poznavanje samega sebe. Odločitve so danes težke tudi zato, ker so mnoge vrednote zamegljene, o nekaterih si niti ne upamo več govoriti (darovanje, žrtve, odpoved...), spet druge pa je enostavno povozil sodobni ritem življenja (srečanje, pogovor, občudovanje, molk...) ali so jih zameglili razni sistemi (vera, duhovnost, sreča...). Mnogi npr. sanjajo o dobrih družinah, pri tem pa pozabljajo na odgovornost in žrtve, ki spremljajo lepoto družinskega

življenja – zato raje ostajajo skupaj na pokušnji – ki pa se vse bolj vleče do konca življenja. Ne pozabimo, da je odločitev za družino življenjska odločitev. Zdi pa se, da je v ozadju vsega tega izguba čuta za življenje, kar pomeni, da je hkrati izgubljen čut za darovanje, čut za žrtve, čut za presenečenja in čut za pristno veselje. To so pa zelo pomembni trenutki vsakdanjega življenja, ki nas navdušujejo in nagibajo k raznim odločitvam.

Tudi pri odločitvi za duhovni poklic ni lahko. Vstopiti v službo, kjer daje delo Bog, ki je trikrat svet, je tveganje in skrivnost. Skrivnost predvsem zato, ker je 'Delodajalec' skrivnost sama, v določenem trenutku zelo blizu, a hip zatem zopet zelo daleč, ni ga moč nikoli dokončno spoznati. Tveganje pa je zato, ker je ta pot polna izzivov, na kateri se Bog ne utruji vedno znova presenečati.

Kdor ima Boga, ima vse

Izaija pa nas preseneča s svojo hitro odločitvijo še zaradi nečesa drugega. Zelo jasno mu je, da je grešnik, da je moč nečistih ustnic, kakor se sam imenuje. Opogumi ga prejeto odpuščanje Boga,

Njega, ki je bogat v usmiljenju. Tako mu lahko sedaj zavidamo ali pa ga blagrujemo, saj je spoznal, da tisti, ki **ima** Boga, ima vse, ima temelj, ima trdnost in ima tudi očiščenje lastnih grehov.

Don Bosko je ponavadi obljubljal tistim, ki so se odločali za salezijanski poklic troje stvari: delo, kruh in nebasa. Ali potrebujemo še kaj več? Tisti, ki za Boga ni zastavil le besede, ampak še več – življenje, ima dovolj.

Brez odločitev se torej ne da živeti. Polno jih je v vsakdanjem življenju, še zlasti pomembne pa so tiste, ki jih po-

gosto imenujemo 'življenjske'. Pozornost na znamenja okoli nas, poznavanje samega sebe (svoje zgodovine in svojih zmožnosti / talentov) in iskren pogovor z Bogom in z duhovnim voditeljem so tista *sredstva*, ki nas vodijo v pravilne odločitve glede naše prihodnosti. Seveda pa pri tem ne pozabimo na Izaijev pogum.

Miran

SVETO LETO 2000

OKREPIMO MOLITEV

Dragi molivci in molivke za duhovne poklice!

Sveto - jubilejno leto 2000 se počasi izteka. Prav gotovo smo vsi zaslutili, da se je v tem letu zvrstilo mnogo dogodkov, za katere moramo biti Bogu iskreno hvaležni. Najprej moramo biti hvaležni Bogu za papeža Janeza Pavla II., ki je s sodelavci sveto leto skrbno načrtoval in si osebno toliko prizadeval, da bi to leto bilo ne le jubilejno, ampak predvsem sveto leto, leto sprave in odpustčanja. Posebej pomembna dogodka v tem letu sta bila: **svetovni evharistični kongres in svetoletno srečanje mladih s papežem v Rimu**. Upam in želim, da bi sporočila teh in drugih dogodkov še dolgo odmevala v našem vsakdanjem življenju.

Kot molivci za duhovne poklice pa se Bogu zahvaljujemo za dar **novih slovenskih škofov, za nova duhovniška posvečenja, za redovnike in redovnice**, ki so z začasnimi ali večnimi zaobljubami izrekli svoj DA Bogu, narodu in Cerkvi.

Dragi molivci/ke, ob teh spodbudnih dogodkih pa nas žalosti dejstvo, da je kdo prav v tem svetem letu opešal na poti svojega duhovnega poklica. To boleče izkustvo nas sili, da še okrepimo in pomnožimo svoje molitve, da Bog obudi nove duhovne poklice. Vsem, ki pa so že položili svojo roko na plug, naj nakloni stanovitnost in zvestobo do kraja.

Adventni čas, ki ga bomo začeli čez nekaj dni, je priložnost, da znova premislimo pomembna sporočila svetega leta in slovenske sinode ter še z večjim navdušenjem in pogumom živimo svoj krščanski poklic. Pri tem naj nas spremlja priprošnja Jezusove in naše matere Marije Pomočnice.

Bogato adventno pripravo in radostno božično praznovanje vam želi

Ivan Turk, voditelj molivcev

MOLITVENI NAMENI

◆ November

Tvojim vernim, Gospod, se življenje spremeni, ne pa uniči ...

Gospod, prosimo te, da bi se umirajoči spravili z Bogom in med seboj in da ljudje ne bi umirali brez sv. popotnice.

◆ December

Kralja, ki prihaja, pridite molimo

Gospod Jezus, prišel si med ljudi in si bil rojen kot človeški otrok v družini. Prosimo te za mir in spravo v naših družinah, med sorodniki.

◆ Januar 2001

S praznikom Gospodovega razglašanja končujemo sveto jubilejno leto.

Molimo za ohranitev sadov svetega leta in za Gospodov blagoslov v letu 2001.

11

SI V SVOJEM MLADOSTNEM ISKANJU ZASLUTIL/A POSEBEN KLIC?

Informacije o raznih oblikah odgovora na Gospodov klic dobiš osebno, po pošti ali po telefonu.

Janez Potočnik

Rakovniška 6, 1108 Ljubljana

tel.: 01/427-30-28

e-mail: janez.potocnik@salve.si

V jubilejnem letu odrešenja in v letu priprave na stoto obletnico prihoda salezijancev v Slovenijo nam kot katehet govori sam sv. Janez Bosko - tako, kot je govoril svojim fantom v raznih nagovorih, šmarnicah, pridigah ipd.

● **Pridobiti si ves svet. In potem?**

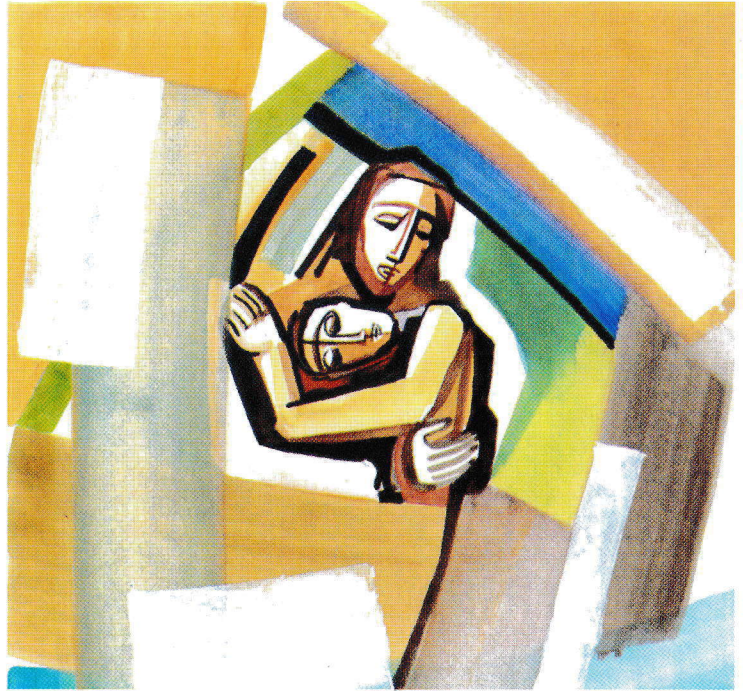
Daj, prijatelj moj, za trenutek prekini svoje delo in pridi z menoj poslušat, kaj nama pravi Jezus:

Samo ena stvar je potrebna: rešiti dušo. Če rešiš dušo, rešiš vse, če izgubiš dušo, izgubiš vse (prim. Lk 12,16-40).

Lahko si nabiraš bogastvo, časti, visoke položaje, slavo. Lahko postaneš velik strokovnjak, lahko si uvrščen med največje umetnike, postaneš slaven prvak. A duša ostaja tvoj najdražji zaklad. Nič se ne more primerjati z njeno vrednostjo.

Prisluhni tem Jezusovim besedam, zapisanim v evangeliju:

Nekemu bogatemu človeku je polje dobro obrodilo, zato je v sebi razmišljal: »Kaj naj storim, ker nimam kam spraviti svojih pridelkov?« Rekel je: »Tole bom storil. Podrl bom svoj kašče in zgradil večje. Vanje bom spravil vse svoje žito in dobrine. Tedaj bom rekel svoji duši: Duša, veliko dobrin imaš, shranjenih za vrsto let. Počivaj, jej, pij

SV. JANEZ BOSKO

Rešiti dušo

in bodi dobre volje. »Bog pa mu je rekel: »Neumnež! To noč bodo terjali tvojo dušo od tebe, in kar si pripravil, čigavo bo?« Tako je s tistim, ki sebi nabira zaklade, ni pa bogat pred Bogom (Lk 12,16-21). Jezus podkrepi ta svoj nauk z zelo trdimi besedami: Kajti kaj koristi človeku, če si ves svet pridobi, svoje življenje pa zapravi? (Mt 16,26).

● **Jezusov strah: kaj, če se jih veliko ne bo rešilo?**

Prijatelj moj, verjameš v to veliko resnico? Če verjameš, zakaj ne misliš bolj pogosto na to?

Jezus je prišel na svet prav zaradi tega: da reši naše duše.

Vabim te, da v miru premisliš o nekaterih besedah iz evangelijev.

Ko so ga vprašali, kaj je prišel delat na svet, je odgovoril: »Sin človekov je namreč prišel iskat in rešiti, kar je izgubljeno« (Lk 19,10). »Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje. Bog namreč svojega Sina ni poslal na svet, da bi svet sodil, ampak da bi se svet po njem rešil« (Jn 3,16-17). »... ker nisem prišel, da bi svet sodil, ampak da bi ga rešil« (Jn 12,47).

Glavna Jezusova skrb je bila, da se veliko oseb, kljub njegovemu življenju in smrti,

ne bi rešilo. Po pripovedovanju prilike o sejalcu, ki raztresa seme (pomenilo je: Jezus, ki raztresa svojo besedo), je poudaril, da je seme padlo na različna tla: na nekaterih tleh je bogato rodilo, na nekaterih pa ni pognalo niti korenin. Na koncu je dodal: *Ob poti so tisti, ki poslušajo, nato pa pride hudič in jim vzame besedo iz njihovih src, da ne bi verovali in ne bi bili rešeni (Lk 8,12).*

Nek drugi dan mu je nekdo rekel: *Gospod, ali je malo teh, ki se bodo rešili? On pa jim je dejal: Prizadevajte si, da vstopite skozi ozka vrata, kajti povem vam: Veliko jih bo želelo vstopiti, pa ne bodo mogli (Lk 13,23-24).* In še je uporabil primerjavo z vrati, preko katerih se vstopa v rešenje, rekoč: *Vstopite skozi ozka vrata, kajti široka*

povečala, se bo ljubezen pri mnogih ohladila. Kdor pa bo vztrajal do konca, bo rešen (Mt 24,11-13).

● **Nepopravljivo**

Rešenje duše je pomembna naloga in je tudi edinstvena, nepopravljiva naloga. Naj razložim.

Če se izgubi tožbo na sodišču, se lahko vloži pritožbo za drugo obravnavo, torej se stanje lahko popravi.

Če izgubimo zdravje, ga lahko zdravljenje povrne, torej se lahko popravi.

Če toča uniči enoletni pridelek, se upa v pridelek naslednjega leta, torej se lahko popravi.

Če pa se zgreši pri reševanju duše, je vse za vedno izgubljeno, nepopravljivo.

Rešno premisliva, prijatelj moj. Če bi v tem trenutku prišla smrt za naju, kaj bi bilo z najino

so vrata in prostorna je pot, ki vodi v pogubo, in veliko jih je, ki vstopajo po njej. Kako ozka so vrata in kako tesna je pot, ki vodi v življenje, in malo jih je, ki jo najdejo (Mt 7,13-14)

Ko Jezus govori o prihajajočih časih, se boji, da se jih veliko ne bo rešilo, in zato nas z žalostnimi besedami opozarja: *Vstalo bo veliko lažnih prerokov in bodo mnoge zavedli. Ker se bo nepostavnost*

dušo? Če imava mirno vest, se zahvaliva Bogu in se potrudiva ostati takšna. Če pa imava velike krivde, ki nama morajo biti odpuščene, slabe razvade, ki jih morava popraviti, slabe spovedi, ki jih morava ponoviti, ne čakajva preveč. Takoj se zateciva k zakramentu sprave, k zakramentu Božjega usmiljenja.

Giovanni Bosco, Il mese di Maggio, str. 81-84

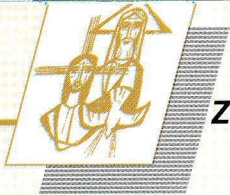
Naloga

Večkrat na dan bom ponovil Jezusove besede: Kaj koristi človeku, če si ves svet pridobi, svoje življenje pa zapravi?

Molitev

Sveta Devica, ti si slišala Jezusa, ko je govoril, ko ni varčeval z močmi, ko je reševal duše ljudi, ki so ga poslušali. Videla si ga žalostnega, ko ga kdo ni poslušal; takrat ko je mislil, da je bila njegova beseda »dobro seme«, ki je padlo med skale in na pota. Pomagaj mi, Mati moja, da ohranim svoj razum in svoje srce kot dobro njivo, kjer lahko Jezusova beseda dobro skali in obrodi obilo sadu. Prosi zame, da bom lahko brez strahu prišel na zadnje srečanje z Bogom, ne kot k Sodniku, ampak k Očetu.

KATEHET IN GRADITELJ FRANC LEVSTEK

MLADOSTNA LETA

Zlatomašnik Franc se je rodil 31. julija 1926 v vasi Bukovica v župniji Ribnica na Dolenjskem. V družini je bilo enajst otrok, on sam se je rodil kot tretji. Družina se je ukvarjala tudi s suho robo. Franc si je že od malega želel postati duhovnik. Po daljnem sorodniku je zvedel za Veržej, kamor je prišel kot dvanajstletni fantič, jeseni leta 1938. Tu je opravil tri leta nižje gimnazije. Zaradi vojne je moral zapustiti Veržej. 4. letnik nižje gimnazije je nadaljeval v Kočevju, pa na Rakovniku in spet v Kočevju, kjer je opravil tudi malo maturo. Medtem so Italijani internirali njegovega očeta, zaradi partizanskih napadov pa požgali domačo vas in pozneje poleg drugih fantov in mož aretirali tudi njega ter jih vse obsodili na smrt z ustrelitvijo. Po posredovanju tedanjega ribniškega dekana Viktorijana Demšarja so bili pomiloščeni. Sredi vojne vihre se je vrnil na Rakovnik in tu opravil 5. razred gimnazije (v tem času se je tudi oče vrnil iz internacije), potem pa odšel na Škrljevo pri Šentrupertu, kjer je opravil noviciat. Solanje je spet nadaljeval na Rakovniku in leto dni po vojni naredil veliko maturo. Bogoslovje je začel na Rakovniku, bil tukaj nekaj časa tudi vzgojitelj gojencev, leta 1947 pa se je moral z vsemi salezijanskimi bogoslovci umakniti v škofijsko bogoslovje. V svetem letu 1950 ga je 1. oktobra na Rakovniku v duhovnika posvetil ljubljanski škof Anton Vovk.

50 LET DUHOVNIŠTVA

Že v šestem letniku je hodil redno pomagat v leseno cerkev sv. Družine v Moste, potem je odšel k vojakom v Skopje, po vojaščini pa nadaljeval kot redni kaplan v Mostah. V letu 1955 je za štiri leta odšel za kaplana v Šentrupert na Dolenjskem, kjer se je zelo zavzel za verouk in pripravljaval raznovrstne katehetske pripomočke. Leta 1959 je odšel v Ljubljano na Kodeljevo, kjer je bila nekaj mesecev pozneje 29. junija 1960 ustanovljena nova župnija sv. Terezije, mladi Franc pa je bil imenovan za prvega župnika. Tukaj

se je spet zelo zavzel za pastoralno delo: začel je z župnijskimi romanji, ministrante je vodil v hribe, pa na taborjenje, poleg tega je prevzel več ljudskih misijonov. Hkrati je zgradil prizidek na severni strani in tako uredil cerkev, da je bila lahko junija 1964 tudi posvečena.

Leta 1966 je prevzel župnijo Kapela pri Radencih in bil predstojnik pomurske salezijanske skupnosti. Kmalu je uvidel, da se bo treba zavzeti za novonastajajoči kraj z zdraviliščem Radenci. Po daljših pogajanjih z vodstvom zdravilišča je dosegel, da je dobila Cerkev kapelo v parku v brezplačen najem. Na željo novega inšpektorja pa je leta 1971 odšel na Rakovnik za ravnatelja. Tedaj se je začela na Rakovniku prenova notranjosti cerkve. Gospod Franc je prevzel še nove odgovorne službe: postal je glavni ekonom, pa tudi inšpektorjev vikar. V tem času so zgradili dom za bolne soproste na Trsteniku, sedež inšpektorije so prenesli na Rudnik, kjer je g. Franc bival v letu 1977/78, potem pa leta 1978 odšel za eno leto za župnika v Želimlje. V času bivanja na Rakovniku je g. Franc začel tudi z organizacijo vsakoletnega tedenskega katehetskega potovanja za duhovnike.

Jeseni l. 1979 je odšel v Radence, da bi v pred kratkim ustanovljeni župniji (l. 1977) začel s pastoralnim delom in gradnjo cerkve. V prvem letu delovanja je priskrbel hišo za župnišče, leta 1984 pa se je ob župnišču (blizu smetišča) začela gradnja cerkve sv. Cirila in Metodaja, ki je bila posvečena 5. julija 1987. Leta 1992 je odšel za župnika in ravnatelja na Trstenik in tukaj v svetem letu 2000 tudi dočakal svoj zlati mašni jubilej.

Povzeto po avtobiografiji: Franc Levstek, Pot mojega duhovništva

POD MARIJINIM VARSTVOM STANE OKORN

BURNA MLADA LETA

Danes je zlatomašnik Stane Okorn »rakovniški župljan«, rodil pa se je 24. 12. 1922 v tedanji Trnovski župniji v Ljubljani, ko je bil tam župnik F. S. Finžgar. V njegovi družini je bilo enajst otrok, zlatomašnik Stane pa je bil predzadnji – skupaj z zadnjim bratom sta bila dvojčka. Osnovno šolo je obiskoval na Barju, gimnazijo do petega razreda pa na Poljanah in na Realki. Tedaj je vstopil v salezijanski noviciat. Sam je zapisal takole: »Salezijanci so velikokrat v pridigah in nagovorih govorili o salezijanskem ali celo misijonarskem poklicu. Dejal sem si: morda bi postal salezijanec, to še gre, misijonar pa že ne, da bi me levi požrli. Kaj bodo pa potem doma rekli?! Največje vzpodbudo so mi dali tovariši iz oratorija, ki so dve leti pred menoj stopili v noviciat, med njimi Stane Kahne, naslednje leto pa še Mirko Žerjav.« Po noviciatu je še pred koncem šeste gimnazije moral maja 1941 zapustiti Radno pri Sevnici in bežati pred Nemci.

Kot maturant je šel med počitnicami 1. 1942 pomagat spravljat seno na grad Boštanj pri Grosupljem in ker so se prav te-

daj Italijani umaknili, so na gradu doživeli napad partizanov. Skupaj z drugimi se je umaknil na grad Turjak, kjer so bile zbrane vaške straže iz okolice ... Odpeljan je bil v partizansko ujetništvo, potem so ga poslali na delovno brigado, kjer so ga zajeli Nemci in odpeljali v Ljubljano, kjer se jim je izmuznil in spet prišel na Rakovnik. Sam pravi, da ga je Marija varovala vedno in povsod. Leta 1944 je bil poslan v Gorico za asistenta. Proti koncu vojne se je umaknil čez mejo, potem pa čakal na dan, ko so začeli Angleži pošiljati nazaj množice Slovencev, ne v obljubljeno Italijo, ampak v roke partizanom. Po burnih dogodkih je končno pristal v ljubljanskih zaporih in se tam javil za krojača. Na spomlad 1. 1946 je bil obsojen na osem let zopora; ker pa se je pritožil, je bil oproščen krivde in kazni, se vrnil iz zapora in se takoj podal na Rakovnik, kjer je začel s teologijo.

DUHOVNIK

V duhovnika je bil posvečen 29. junija 1950. Novo mašo je imel na Rakovniku, njeno ponovitev pa v krstni župniji na Trnovem. Že dan po novi maši ga je tedanji inšpektor Jakob Avguštin

odpeljal na Kodeljevo za kaplana. Leta 1954 je nastopil službo župnika v Tomišlju pri Igu, kjer je ostal sedem let in v tem času dogradil župnišče. V začetku šestdesetih let je začel študij italijanščine in francoščine, potem bil poslan za profesorja na Reko, obenem pa tam bil tudi ekonom. Leta 1964 se je za tri leta preselil v Križevce na Hrvaškem. Leta 1967 se je začelo njegovo zlato življenjsko obdobje: odšel je v Želimlje, kjer je začela nastajati salezijanska Srednja verska šola. Tukaj je preživel celih 25 let: od tega je bil vsa leta profesor (skoraj ni predmeta, ki ga ne bi poučeval), dolgo obdobje je bil ravnatelj šole, navezoval stike z državnimi gimnazijami v Ljubljani, kjer so fantje ob koncu leta opravljali državne izpite in tako imeli tudi državno priznana spričevala. V tem času je bil tudi deset let župnik v Želimljem. Ko se je Srednja verska šola po političnih spremembah preoblikovala v Gimnazijo Želimlje, se je preselil na Rakovnik, kjer je štiri leta opravljal službo inšpektorjalnega tajnika in zavzeto odhajal na pomoč v župnijo Šentrupert na Dolenjskem. Potem ga je pot za dve leti ponesla na Koroško v Šentprimož, ko je bil tudi župnik na Apačah pri Šmarjeti, od leta 1997 pa biva in deluje v Katehetskem centru na Rudniku: zlasti zadnja leta se je veliko ukvarjal tudi s prevajanjem razne salezijanske literature in dokumentov.

Sam zaključuje svoje razmišljanje o prehojeni poti takole: »Tako mi minevajo dnevi in leta. Koliko časa bo tako, pa nihče ne ve. Ko bodo prišle kakšne spremembe, jih bom pa dopisal v svoj *curriculum vitae* ali pa jih bo Bog vpisal v mojo knjigo življenja. Pripravljen sem na vse.«

Povzeto po avtobiografiji: Stane Okorn, Iz življenja zlatomašnika (odlomki)

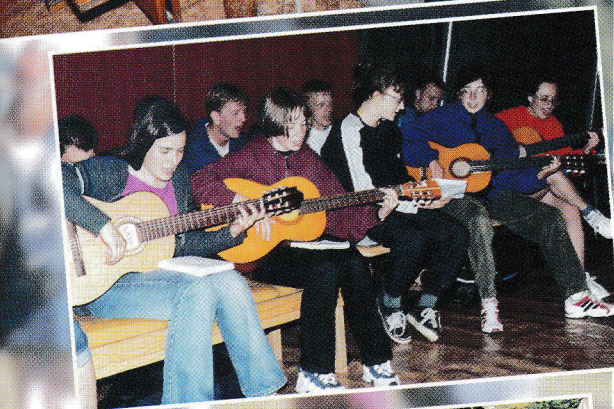
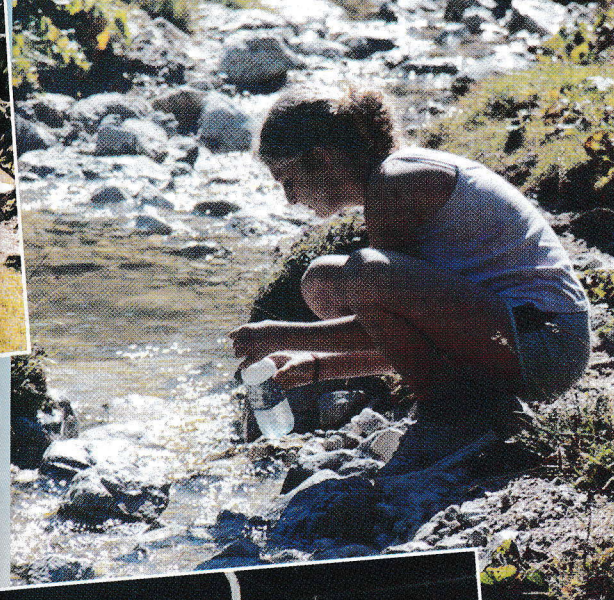

Uskovniški tedni

»Jaz sem prišel, da bi imeli življenje in ga imeli v obilju.«

V treh počitniških tednih je bilo mladim na Uskovniških tednih (nad 200 mladih na treh tednih) ponujeno življenje v obilju; življenje s pesmijo in molitvijo, prijateljstvom in pogovori, igro in smehom...

Četrtrič sem že bila na Uskovnici, a prvič v vlogi animatorja. Ni me bilo strah, ko sem prevzela to nalogo, le spraševala sem se, kaj lahko jaz s svojimi talenti nudim tej množici mladih. Večina jih je prišla sem z nekim namenom, z nekimi željami... in jaz naj bi kot orodje v Božjih rokah skušala prispevati vsaj delček k uresničitvi teh želja.

Na Uskovnici nas je bilo čez sedemdeset, skupine so bile velike, a pri večini je že prvi dan nastala nevidna vez prijateljstva. Urnik je bil enak kot vsa leta, a kljub temu je bilo znova vse drugače. Dopoldanska predavanja so govorila o osebnosti in duhovnosti župnijskega sodelavca, v skupinah smo se pogovarjali o odnosu do samega sebe, do bližnjega, do Boga. Tudi solze so prišle na dan, ko so se mladi vsak dan bolj odpirali; a kljub tem slanim kapljicam na licu so tako mladi kot tudi duhovniki žareli od zadovoljstva in notranjega miru. Sredin pohod je bil čudovit, zame najlepši v vseh štirih letih, od sonca obzarjeni Triglav je bdel nad nami, ko smo na Velem polju darovali mašo, ožgani od sonca, utrujeni od hoje, a kljub temu srečni. V petek, na spokorni dan, je deževalo. Kot da bi nam Bog hotel nazorno pokazati, da je pri spovedi spral vso umazanijo z našega srca.

In tako je minil teden. Prišla je sobota, ko si s solzami in objemom rečemo: »Na svidenje!« V tolažbo pa še dodamo: »Vidimo se na Kureščku in v Stični.« Vsega lepega je enkrat konec. Prav je tako, kajti čaka nas še veliko večje veselje, ki pa bo trajalo večno, brez solza in poslovilnih sobot.

Z Uskovnice sem odhajala srečna. Zato, ker sem lahko podarila delček sebe svojim vrstnikom v skupini in ker sem znova videla, da je potrebno srečo deliti. Kajti če jo deliš, se ne zmanjša, pač pa naraste. In na Uskovnici te sreče nihče ni sposoben zadržati le zase.

Karmen

Ljudje čutimo, da smo ustvarjeni za skupnost. Toda pogosto ostajamo sami. Ne le starejši in odrasli. Tudi mladi ...

18

Osamljenost mladih

TRI SLIKE – TRI ŽIVLJENJA

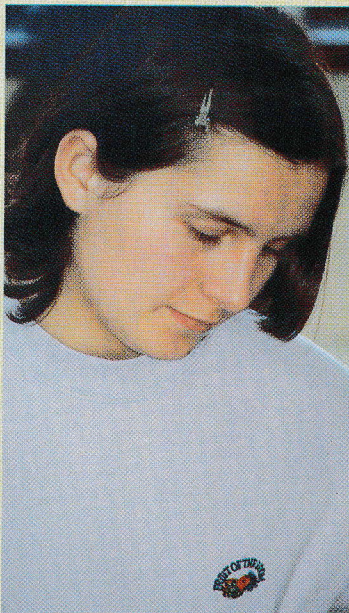
Jan se je preskusil že v vsem mogočem, a nikjer ni imel sreče. Zdelo se mu je, da imajo fantje, s katerimi se je družil, kup znanja in izkušenj. Eni so bili dobri športniki, drugi dobri v računalništvu, tretji so bili frakeri, ker so si marsikaj upali, spet drugi so bili dobro oblečeni in »cool« v firmaških oblekah. Mnogi so že imeli punce. On pa je bil, kot so mu nenehno metali naprej, »zavaljen mamin sinko«. Čeprav se njemu ni zdelo, so mu sovrstniki nenehno dopovedovali, da je pomehkužen in nesposoben za življenje. Nihče ga ni jemal resno, vsak se je požvižgal na njegovo mnenje, ko so se kaj dogovarjali. Jan se je spraševal, čemu ostaja tako odrinjen. Zakaj njega nihče ne upošteva? Kaj naj stori, da si bo pridobil naklonjenost vrstnikov?

Neva, stara dobrih 16 let, s črno poudarjenimi očmi in ustnicami, z uhančki v ušesih in nosu – poleti se ji je eden videl celo v popku – je s težavo

prenašala dneve od ponedeljka do petka. En sam dolgčas! Nič, prav nič se ni dogajalo, razen dolgočasnega ždenja v šoli. Živel je za konec tedna. Takrat ga je navadno s prijatelji zažurala do zgodnjih jutranjih ur. Uživala je v divjem presu, ki je silil človeka v cefranje telesa in duše, uživala v vonju trave, bliskavici stratos-

ferskih luči, omotičnosti eksov in decibelih rava. V zgodnjih jutranjih ali dopoldanskih urah se je vračala domov zdelana, napol odsotna in otopela. Apatično je pričakovala sivino ponedeljka.

Ines, edinka, je imela povsem normalno otroštvo. Vsaj njej se je, glede na pripovedovanje sošolk, tako zdelo. Skoraj povsod drugod so se v družinah nekaj kregali, mnogi starši so živeli ločeno, nekatere sošolke so živele celo pri starih starših. Pri njih se ni dogajalo nič od tega. Bili so uglajena družina. Oči in mami sta delala od jutra do večera. Mami je pogosto odhajala na službena potovanja in jo včasih tudi po pet dni ni bilo doma. Ines se je zaprla v svojo sobo in živela in odraščala zase. Staršem ni bilo potrebno skrbeti za njeno šolo. Bila je vestna in ni delala problemov. Je pa res, da je cele dni ostajala sama. Včasih se je zgodilo, da ves dan doma s starši ni spregovorila. Zelo preprosto: ni mogla, ker ni nobenega od njiyu srečala.

OSAMLJENI

Skočimo za hip v kožo Jana, Neve in Ines. Vživimo se v njihovo življenjsko situacijo. Podoživimo z njihovim srcem vse, kar se jih je dotikalo v trenutkih, ko so ostajali sami s seboj. Prezir, ponižanje, nemoč. Utrujenost, zvenenje v glavi, praznina, nesmisel. Zapuščenost, odvečnost, nezainteresiranost.

Da, trenutki, ko je človek sam s seboj. Taki trenutki se dotaknejo vsakega, tudi mladih. Danes pogosto mešamo in težko ločimo samoto od osamljenosti. Še več, velja celo misel, da je samota isto kot osamljenost. Toda v resnici gre za dve povsem različni resničnosti. Samota je navadno poln, nabit čas, ki globoko oblikuje identiteto človeka. Zanj se mora človek odločiti. Samota je čas intenzivnega srečevanja s samim seboj, z resničnimi vprašanji, ki jih nosi v sebi. Osamljenost je, nasprotno, »prazen« čas, »votel čas«; čas, v katerem življenjski naboj miruje, čas brez preteklosti in brez prihodnosti. Je čas brez odnosov, brez vpetosti, brez bližine soljudi. Čas, v katerem je človek resnično – sam. Sam v najglobljem in najširšem pomenu besede.

Sodobni čas je poln notranjih nasprotij in tudi na tem področju mladim ne prizanaša. Mladi imajo na voljo ogromno možnosti za komunikacijo, srečevanje in izmenjavo. Internet, e-pošta, WAP, da se seveda o potovanjih, vsakdanjih pijačah in srečanjih sploh ne pogovarjamo. Poleg tega imajo v šoli na voljo psihologe in socialne delavce, ki so jim načeloma vedno na razpolago. Tudi sošolcev in kolegov ne manjka – na vsakem koraku srečaš kakšnega. Toda vsa ta zunanost ne more zapolniti lakote srca po oseb-

nem odnosu in po tem, da bi bil človek poslušan in razumljen v globino srca.

Več dejstev govori posredno tudi o tem, da smo ljudje – ne samo odrasli, tudi mladi – v sodobnem svetu konec koncev

zelo osamljeni: število samomorov, število alkoholikov in drugih zasvojencev, nesrečnežev in nezadovoljnežev. Kaj pomagajo vsi ljudje, če pa ni v trenutku stiske ob tebi človeka!? Mladi pogosto povedo, kako nimajo nikogar, s komer bi se pogovorili. Včasih je to težko razumeti, toda če toliki pravijo, potem bo že držalo: na svetu je malo ljudi, ki so vredni zaupanja mladih, malo takšnih, ob katerih mladi začutijo, da bodo razumljeni.

Ob mladih in njihovi osamljenosti prihaja do izraza stara resnica, da kvantiteta odnosov, dogodkov in možnosti v bistvu ne pomeni nič. Na poti zorenja je pomembna kakovost tistih odnosov, ki nam pomagajo pri rasti, ki utrjujejo moč našega srca in naše duše. Ne razumimo se napak: prav je, da imajo mladi možnost izobraževanja in komuniciranja preko interneta, toda v trenutku stiske je bližina osebe, človeka, nenadomestljiva.

Lmc

19

Razmišljanja za vzgojitelja

- **biti pozorni na stisko mladih:** mladi izražajo svojo osamljenost na veliko načinov, s pasivnostjo, agresijo, grobstvijo, brezvoljnostjo ...
- **mladi so kljub odbijajočemu videzu ali obnašanju v resnici krhki in negotovi:** zunanja pojavnost mladih naj ne »paralizira« našega vzgojenega delovanja. Za vsako, še tako drugačno zunanostjo, se skriva človek, oseba s svojimi sanjami, strahovi, upanji, načrti. Oseba, ki želi biti ljubljen in sprejeta, in ki želi tudi dajati ljubezen. Oseba, ki sanja.
- **mladi dajo veliko na »feeling« in čutijo, kdo je vreden zaupanja:** mladi imajo občutek za resnico. Več jim pomeni iskrenost kot pravila. Vzgojitelj naj ne pozabi, da mora v odnosu do mladih izpostaviti predvsem sebe in svojo krhkost.

Živimo tako, da bomo soljudem sporočali: »Nisi sam!«

Skokovi prihajajo iz Loke pri Mengšu. Tik pred rojstvom tretjega otroka se jima je zgodila huda prometna nesreča. Ona ni utrpela niti praske, moža pa so komaj ohranili pri življenju.

Po 21-ih dnevih kome in devetih mesecih bolnišnice se je izvelekl in danes je kljub priklenjenosti na invalidski voziček zadovoljen med svojimi in poln idej ... načrtuje celo knjigo o teh najtežjih in velikih trenutkih svojega življenja.

BOG JE ŽE VEDEL, ZAKAJ

Bitje pod mojim srcem se je že skoraj popolnoma umirilo, saj je kmalu zatem prišel najin čas, čas, ko je tretji otrok v družini Skok prijokal na svet. Toda to veselo pričakovanje je preprečil en sam trenutek nepazljivosti drugih udeležencev v prometu.

Bil je lep sončni dan, 2. september 1992. leta. Z možem sva se odpravila po nakupih, da bi dokončala urejanje kuhinje, še preden prideva z novorojenčkom domov iz porodnišnice. Ponavadi sva s seboj vedno vzela tudi oba sinova, tokrat pa sva ju pustila doma pri moževih starših. Bog je že vedel, zakaj! Zgodila se nama je huda prometna nesreča, zaradi katere je mož ostal na vozičku. Tudi sama sem bila tisti hip navzoča ob nesreči, pa nisem utrpela niti ene praske.

TEŽKA SO POTA GOSPODOVA

Življenje se nam je v hipu postavilo na glavo. Mlada družina brez glavne delovne in moralne sile in podpore. Takrat, moram reči, o tem niti nismo razmišljali. Molili in prosili smo, da bi Toni preživel, saj je imel tako hude poškodbe, da so segale po njegovem življenju. K sreči smo imeli ob sebi dobre sorodnike in prijatelje, ki so

nam pomagali nositi ta križ. Po enaindvajsetih dneh »spanja v komi« se je »ponovno rodil«. Vsakega njegovega napredka smo se razveselili vsi. Bil je tako oslabel, da niti rezanca v juhi ni mogel pregrizniti in z rokami odpreti časopisa. Pričele so se razne terapije. Napredek je bil na začetku zelo majhen. Celo mala Katarina, ki se je rodila 14 dni po nesreči (na dan povišanja sv. križa), je hitreje napredovala kot on. Ko je nekako »fizično« prišel k sebi, se je začel vpraševati, kaj bo sedaj takšen počel v svetu in kaj mu bo sploh še koristil.

MOLITEV

*Pred Njim, ki misel
mu je razodeta,
molitev moja sveta
je dajatev,
ki v venec rož
besede vere spletam.
Besede srca
Duhu so trgatev.*

Anton Skok

MED STRAHOM IN UPANJEM

Ure in ure sva presedela za mizo, se pogovarjala in molčala, tolažila in jokala. Teško se je bilo po devetih mesecih zdravljenja svetu pokazati čisto v drugačnem stanju, kakor je bil prej. Hotel je iti v dom ostarelih občanov v Mursko Soboto, čim dlje od svojega doma. Ni imel moči in korajže pokazati se v domačem kraju takšen, kot je. Hvala Bogu, da sem imela jaz v tistih trenutkih dovolj moči in prave ljubezni, saj sem edi-

no s tem uspela dokazati, da je tudi tak pomemben in potreben družini in svetu. Težka so pota Gospodova.

Molitev in vztrajnost sta rodila obilne sadove. Počasi se je začel privajati na invalidski voziček. Prve izlete smo delali daleč od doma. Tudi k maši nismo hodili v Mengeš. Takrat smo začeli hoditi k maši v Klinični center, kamor še danes radi zahajamo. Zdi se nam, da nam je kapelica KC prav na kožo pisana. Vključil se je v veliko gospodinj-skih del in postal odličan kuhar. Sama sem morala po končani porodniški zopet v službo. Čeprav je bilo zelo mučno doma pustiti tri majhne otroke in moža na vozičku, je bil tudi to en velik plus. Toni je postal krasen vzgojitelj. Veliko časa je imel za otroke in tako so postali nerazdružljivi. Otroci so ga potegnili v igro, pogovor, v branje pravljič ... Včasih se mi je zdelo, da mene sploh ne potrebujejo, tako dober oče je postal.

PRI NJEM JE NAJBOLJŠI ODGOVOR

Rada sem ga odpeljala na kakšne kulturne prireditve, saj je tam srečal veliko ljudi, ki so mu vedno izkazali pozornost. To sem tudi sama ugotovila, da

ljudje, kot je on, ne potrebujejo pomilovanja in objokovanja, pač pa samo dokaz, da so še pomembni in potrebni svetu. Čeprav se je treba pri takem načinu življenja marsičemu odpo-vedati, se da živeti lepo, bogato življenje. Avto ima predelan na ročno upravljanje, tako da veliko voženj otrok opravi sam. Naj bo v šolo ali iz nje, k verouku, v glasbeno šolo ali pa na treninge. Če pa gre v trgovino ali na črpalko, ga trgovke že tudi tako poznajo, da samo potrobi in mu k avtu prinesejo vse, kar prosi. Postal je dejaven v domačem kraju in drugje. Zelo ceni družino in domačijo, iz katere izhaja. Čeprav mu je včasih hudo, ko ne more postoriti vsega, kar bi sicer lahko, pa se hitro obrne in zamoti s kakšnim drugim delom. Je namreč tudi strasten ljubitelj stare kmetijske tehnike in tudi prek tega je spoznal velik krog ljudi.

Življenje si je tako organiziral, da ima dan včasih kar premalo ur. Hvala Bogu. Seveda pa pridejo tudi težki trenutki; še posebej pa tisti, ko se vprašuješ: »Zakaj ravno jaz?« Takrat pa je najboljša pot iti same vase in pred Gospoda. Čeprav samo molči, pri njem najdeš najlepši in najboljši odgovor.

Družina Skok

Skokovi otroci v družbi s svojim stricem misijonarjem Ludvikom Zabretom (na fotografiji še misijonarja Kešpret in rajni Bernik)

ŽELITE PODPRETI SALEZIJANSKO POSLANSTVO IN USTANOVE?

Nekateri nas v svoji velikodušnosti in skrbi vprašujete, kako bi mogli podpreti Don Boskovo poslanstvo in njegove ustanove danes pri nas. Hvaležno vas obveščamo o nekaterih možnih oblikah:

- nakažete denarna sredstva na naš **ziro račun**:
51800-620-336
05 1200119-15059
- o nakazilu in namenu nas obvestite na naslov:
*Salezijanski inšpektorat
Rakovniška 6, p.p. 2404
1001 Ljubljana*
- odstopite svoj certifikat ali delnice
- zapustite s pravnoveljavno oporoko svoje nepremičnine in premičnine (oporoka - napisana lastnoročno ali overjena pri notarju)

Svoje darove lahko namenite:

- za pomoč dijakom na naših šolah
  - za novince in bogoslovce
  - za misijone (Kerečev sklad)
  - za maše (navadne in gregorijanske)
  - za Salezijanski vestnik
  - za izvedbe posameznih projektov
  - za vzdrževanje salezijanskih ustanov
  - in za novogradnje
- O vsem se lahko dogovorite z *Blažem Cudermanom*, inšpektorialnim ekonomom, tel. 01/427-41-50.

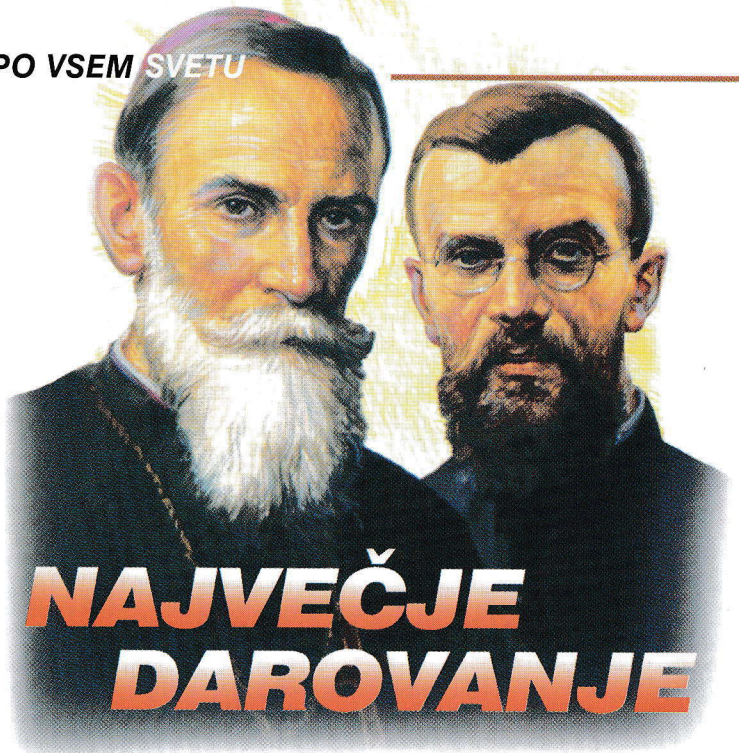
Hvaležni smo vam za vsak dar, vsak dan molimo za dobrotnike in vsaj enkrat mesečno obhajamo evharistično daritev po namenih dobrotnikov.

Don Boskovi salezijanci

1. oktobra je papež Janez Pavel II. razglasil 120 kitajskih mučencev za svetnike. Med njimi sta tudi dva salezijanska sobrata (ki sta darovala življenje med zadnjimi, leta 1930), in sicer škof Alojzij Versiglia in duhovnik Kalist Caravario. Kot nalašč: ob 125-letnici odhoda prvih salezijancev v misijone. Ko je bil Alojzij star kakih deset let, je recitiral don Bosku za praznik in tedaj mu je don Bosko hotel nekaj reči; mnogi so prepričani, da mu je hotel spregovoriti o dveh kelihih, ki naj bi ga napolnili salezijanci: enega z znojem in drugega s krvjo.

SALEZIJSKA MISIJONARJA

sta se pridružila dolgi listi mučencev 20. stoletja.

Stari viri opisujejo mučence kot ljudi, ki niso iskali nevarnosti, ki so se ji izogibali, kolikor so le mogli in uporabili vse poti, da bi se izognili nečastni smrti. Tudi naša misijonarja sta se skušala na razne načine ogniti smrti, ponudila sta celo denar za rešitev mladih deklet: »Gospodje, koliko hočete?« je vprašal Kalist Caravario napadalce, preden so ju ti odpeljali v gozd in ustrelili, »midva sva katoliška misijonarja in želiva, da pustite naše učenke pri miru. Če bi radi denar, bom pisal v Shiu-chow in ga boste dobili, kolikor želite.« Odgovor na ponudbo pa je bil kup divjih udarcev s kopiti in brc. Misijonarja pa se nista umaknila, ampak zaščitila dekleta. Ko so jih dekleta prosila za življenje, so ju na znak zvelkli v bambusov gozd. Tedaj so vsi vedeli, da ju bodo ubili.

BILA STA PRIPRAVLJENA

Na to darovanje sta se pripravila. Bog izbira svoje priče mnogo prej in jih postopoma pripravi. Lojze Versiglia je bil kot mlad pravi upornik. Niti najmanjšega namena ni imel iti po poti duhovništva. Prišel je k don Bosku v Valdoko šele, ko so mu zagotovili, da tam ne študirajo samo za duhovnike. Večkrat je vse pospravil in hotel oditi. Spoznaval je don Boska v njegovem zadnjem letu življenja in po njegovi smrti se je udeležil slovesnosti ob odhodu misijonarjev v Argentino. Tedaj se mu je porodila misel na misijone. Biti misijonar pomeni pustiti se voditi za roko. Bog vodi. To pa ni lahko. Leta 1903, ko je bil že ravnatelj v Genzanu, mu je don Boskov nasled-

nik don Rua predlagal, da bi šel v misijone. Versiglia mu je naštel vse svoje težave in nič se ni zgodilo. Dve leti kasneje je bil znova predlagan kot voditelj prve misijske skupine v Macao. Tokrat je sprejel. Prva štiri leta, ko je bil ravnatelj škofijskega zavetišča za otroke, je bilo zelo težko. Malo je bil kriv tudi sam, ker je bil kar preveč ognjevit in ne preveč zadovoljen s portugalsko zakonodajo, ki je veljala v koloniji Macao.

Leta 1910 so morali zapustiti kolonijo zaradi republikanske revolucije. Lojze je bil na tistem kar vesel, da je zapustil tisto »luknjo«, kjer ni videl nobenih načrtov za prihodnost.

Po dveh letih raznih pripetljajev se je spet vrnil v misijone. Sanjal je lepo misijsko področje Guangdong, ne pa toliko revni in gorati severni del. Doletel ga je prav ta. Največje veselje je napravil, ko je leta 1917 oznanil, da se don Boskove sanje uresničujejo. Še zdaleč pa si ni mislil, da bo postal prvi apostolski vikar. Hotel je biti le misijonar in konec. In to je bil: peš, na konju, v člunu, v nosilnici, na motorju ... Delal je, gradil, pomagal ubogim, vzgajal osebje ...

Ni manjkalo težav in nesporazumov: s kakšnim misijonarjem je imel pravo vojno; z inšpektorjem, s katerim je bil soodgovoren za svoje sobrate; s predstojniki v Turinu, ki niso razumeli, da Kitajska ni Patagonija. Vse to ga je napravilo dozorelega. Razumel je, da se mora prepustiti Božji roki. »Kakršnekoli so želje predstojnikov, dam besedo, da bom ubogljiv v vsem, samo da bo misijon cvetel in da se bodo duše zveličale,« je pisal don Rinaldiju 25. septembra 1929. Mučeniška smrt je prišla nenadoma. Notranja pripravljenost pa je potekala postopoma.

PREPROST, A JUNAŠKI IDEAL

Kalist je rasel v okolju turinskih oratorijev. Nič posebnega v njegovem poklicu, bi lahko rekli. Vse se je rojevalo normalno, v okolju in ozračju, kjer je živel. Leta 1922 je srečal msgr. Versiglio in ga je prosil, če bi lahko šel z njim na Kitajsko. Njegov sen se je uresničil dve leti kasneje. Precej ga je stalo, ko je zapustil družino, toda prepričal je mamo, da gre za večje in višje vrednote. Vedno je živel salezijanski ideal vzgajati z evangelijem in evangelizirati z vzgojo, najprej v zavetišču v Šanghaju, nato na Timorju in nazadnje v Shiu-chovu. Bil je zaljubljen v deželo, kjer so mu mladi in ljudje zaupali. »Srečen sem, da postajam Kitajec«, je pisal mami leta 1925. Iz Šanghaja so ga predstojniki poslali na Timor, od koder je spet odšel, ko so začeli zoreti prvi sadovi njegovega dela. Kalist je vedno ostal miren: »Naj se zgodi Božja volja!« S temi dogodki se je pripravil na duhovništvo, ki ga mu je podelil msgr. Versiglia v Shiu-chovu maja leta 1929. Duhovnost, ki je v njem dozorela v času priprave, mu je služila, da se je soočil s svojim delom v nekaj mesecih, ki so mu še ostali: ljubiti ljudi, razdajati se, biti vedno pripravljen in veder pred težavami in žrtvami.

Dve tako različni življenji je Gospod spremljal z očetovsko ljubeznijo in ju pripeljal do najvišjega darovanja. Mučeniška kri ni nikoli prelita zastonj.

Prilagodil Marko S.

23

MALO JE MANJKALO, PA BI IMELI SVETNIKA SLOVENC

»Geder se je ob prihodu v Hongkong decembra 1929 zadržal pri rojaku Jožefu Kerecu... Kmalu po Gederjevem prihodu je škof Versiglia telegramsko sporočil, naj se podviza k njemu, da ga pospremi v nov misijon v Tumpi. Inšpektor Canazei je Gederja poslal v Jaw Jou, toda zaradi razbite železniške proge in drugih neugodnih razmer v pokrajini je Geder prispel v Jaw Jou šele na svečnico leta 1930...« Da si le prišel, »je bil prvi nagovor svetniškega škofa novemu misijonarju. Pričakoval sem te že prej, da bi me spremljal na misijsko potovanje v Lian Jou, sedaj pa sem se že dogovoril s Kalistom.« Nekaj nepozabnih dni je še preživel Geder s škofom Versigliem, dovolj, da je spoznal njegovega duha, njegovo apostolsko gorečnost, osebno pobožnost...« Nešteto krat mi je Geder govoril o škofu Versigliu... najbolj pogosto pa, da bi bil moral on z njim na pot namesto Caravaria; za las da mu je ušel mučeniški venec. Bilo bi presenetljivo sedaj tudi za Cerkev v Sloveniji, ko bi v Gederju dobili prvega svetnika.«

Jože Zdravec,

Zasledovana smer, str. 73-74

BURUNDI

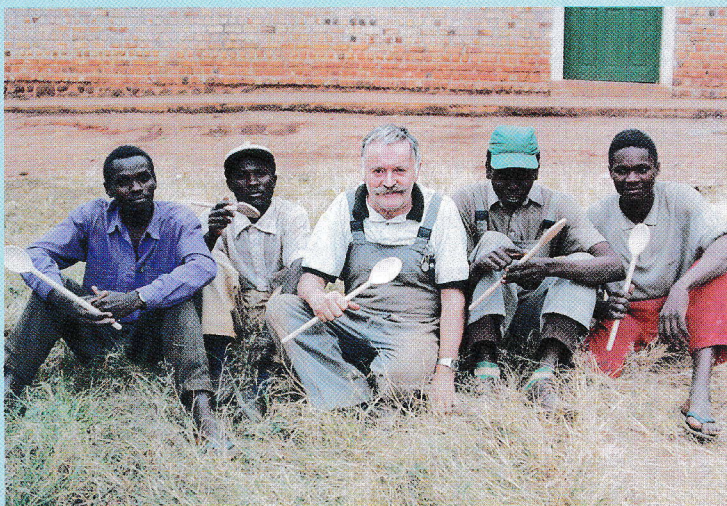
RIBNIČAN V AFRIKI

V Burundiju se je rodil prvi Ribničan; kaj to pomeni – začel sem izdelovati ribniške kuhalnice in žlice, suho robo. Danilo Lisjak mi je iz Italije poslal ribniški stroj. Po eni strani sem se ga veselil, po drugi strani pa me je bilo nekoliko strah, če ga bom znal uporabiti, ker je to zame čisto nova obrt. Končno sem le uspel, samemu sebi nisem mogel verjeti. Tako sem naredil čisto *ta pravo* ribniško kuhalnico, ki jo lahko pošljem na svetovni trg ... Tudi jaz sem pod okriljem Marije Pomočnice. Delam opremo za njeno cerkev. Oltar je lepo uspel, tudi tabernakelj z baldahinom je že narejen. Vse skupaj gre počasi naprej, zlasti ker imam veliko drugih naročil: za novo šolo in še in še ...

Vilko Poljansek,
iz Burundija

DESET ZAPOVEDI MISIJONARJEM

1. Združuj z življenjem besede apostola Pavla: oznanjajte Jezusa Kristusa.
2. Ljubi Cerkev in vabi ljudi, da se vanjo vključijo. Vendar ne oznanjaj svoje Cerkve, temveč Jezusa Kristusa.
3. Prinašaj odrešujoče oznanilo. Vedi, da je človekova najgloblja potreba srečanje z Bogom in uči, da je Jezus Kristus pravi odgovor na to potrebo.
4. Trudi se za osvoboditev svoje osebnosti od greha, lakote in preziranj, pa tudi od blagostanja, ki nas oddaljuje od Boga in dela neobčutljive za uboge.
5. Potrebno je pravo odrešenje. Zavedaj se, kako pomembno je oznanjevanje vesele novice o Božji ljubezni, ki revnim znova pomaga najti dostojanstvo.
6. Živi evangelijsko univerzalnost. Vzpodbujaj in sodeluj pri vsem, kar obnavlja odnose z drugimi cerkvami in narodi. Sovraži nezanimanje.
7. Poskrbi za osebe, ki so ob tebi. Kot starši poskrbijo za svoje otroke, tako skrbi misijonar za svoje vernike.
8. Skrbi za zadnje, kjerkoli že so: v družbi, v družini, v narodu, pri delu ...
9. Vir življenjske moči išči pri Jezusu, ki ti more dati počitka in miru.
10. Ne govori o sebi, ampak o Jezusu.

Na uredništvu SV lahko dobite naslednje knjige, ki govorijo o slovenskih misijonarjih na Kitajskem:

- Jože Zadravec
Zasledovana smer
(poleg omenjenih dveh svetnikov je govora tudi o naših misijonarjih Gederju, Majcnu in Kerecu)
- Tone Ciglar – Franc Halas
Jožef Kerec, slovenski misijonar na Kitajskem
- Tone Ciglar
Andrej Majcen – vietnamski don Bosko

POT Misijonska pot, ki se je začela v **baziliki Marije Pomočnice** pred 125-imi leti, še ni izčrpala svoje mladostne bujne rasti. **Pot postaja križ.**

KRIŽ Objema ves svet in je znamenje blagovesti, ki jo sleherni salezijanski misijonar skuša oznanjati po **salezijanski karizmi.**

STOPINJE **Misijonarji** so pustili svoj pečat vere, ljubezni do mladine, zlasti najbolj revne, zvestobe vzgojnemu načinu, ki ima za cilj oblikovati »poštene državljanke in dobre kristjane«.

SVET **Don Boskove sanje** so prešinile svet: salezijanci si vedno znova prizadevajo osvojiti dežele, kjer je klic nevernih ljudstev, zlasti mladih rodov, najmočnejši.

VSAK DRUGI MESEC DON BOSKO PRITEBI DOMA!

Salezijanski vestnik
podarjamo tistim,
ki ga želijo.

Leta 1877 ga je ustanovil
sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku
izhaja od leta 1904.

Po don Boskovi zamisli
je SV dar vsem (torej zastoj),
ki s simpatijo spremljajo
salezijansko delo
med mladimi in v misijonih.
Hvaležni pa smo za vsak dar,
ki nam pomaga
pri kritju stroškov.

Ponudite ga svojim sorodnikom
in prijateljem. Tako
nam sporočite
spremembo
naslova.

Naslov:
SALEZIJANSKI VESTNIK
Rakovniška 6, p.p. 2404
1001 LJUBLJANA
tel.: 01/427-3028
faks: 01/427-3040
e-mail: vestnik@salve.si

NJENA SLIKA

NJENA DRAGOCENA PODOBA

26

Najdražja slika je slika matere. Naj bo iz mladosti ali starosti, veseli trenutki ali boleča izguba, vedno je to drag spomin na njo, na katero je vezanih toliko doživetij. Posebno čustvo se v srcu prebudi, ko gre za podobo Božje in naše matere Marije. Kip, slika ali freska odseva njeno devištvo in materinstvo, lepoto in dobroto, skrb in bolečino, toplino in vabi k posnemanju. Nešteto njenih slik je na najrazličnejših podobah, na oltarjih cerkva, na tronih vaških kapelic. Vsak umetnik je po svoje želel poudariti to, kar ga je pri Mariji najbolj privlačilo in osrečevalo. Na svoj način je ustvaril podobo tiste, ki nas varuje in blagoslavlja, tolaži in uči, spremlja naše korake in vodi v nebesa. *Podoba tvoja pred očmi mi vedno miljena stoji,* se glasi odpev znane Marijine ljudske pesmi.

Iz otroških let mi je v spominu porcelanast kip lurske Marije, ki smo ga imeli v družinskem kotu. Pred njim je pogosto stal, z rožnim vencem v roki, stari oče, 80-letni starček. Takrat so mu oči na poseben način žarele. Otroci smo se tiho priplazili k njemu in gledali, kako premika ustnice ter se pogovarja z Njo. Večkrat nam je dejal: *Pazite, da ga ne boste v svoji nagajivosti razbili. To je dragocena*

na podoba Nje, ki mi veliko pomeni in mi je v življenju vedno pomagala.

LITANIJE MATERE BOŽJE

Kadar smo se v svoji razposajenosti sprli, sem iz maminega predala izvlekla zgibanko z litanijami Matere Božje. Vsak vzklik je imel svojo podobo. Ko so ostali opazili, kaj imam v rokah, so se mi takoj pridružili. Njene podobe so v hipu pomirile našo užaljenost.

V vaški kapeli je, v skoraj naravni velikosti, ogrnjena z modrim plaščem, ljubeče gledala na vsakogar, ki se je ustavil pred Njo. Otroci smo ji prinašali cvetja, dekleta in žene so se ji poklonile, ko so odhajale na polje. Možje in fantje so zaustavili konje in sneli klobuke z glave. Še zločinska roka tistega časa, ki je razbila vse križe v okolici, ji je prizanesla, da je kot zmagovalka stala sredi vasi in še danes, po 50-ih letih, varuje domači kraj.

V župnijski cerkvi so mlade neveste polagale poročne šopke pred njen kip, prosile za svojo bodočo družino in opogumljeno stopale novemu življenju naproti.

Kdor je bil v stiski, je rad pormal na Goro, kjer je z glavnega oltarja, prebodena s sedmimi meči in z mrtvim sinom v naročju, lajšala bolečine neštetim žalostnim in trpečim.

V spominu nosim podobo Brezmadežne, pred katero so ubrano molile redovnice in takrat je tudi mene tiho vabila.

Nepozabno je veličastno doživetje, ko na Rakovniku v procesiji spremljamo njen kip in ji množica navdušeno prepeva.

Pred kratkim sem podarila svetinjico Marije Pomočnice osemletni deklici in njeni babici. Od veselja so se jima zaiskrile oči. Približa se deklicin oče, približno 40 let star mož, in pravi: "Ali bo še zame kaj?" V očeh se mu zasveti kakor prej deklici in pravi: "To je zame največja dragocenost. Njena podoba me spremlja povsod."

Dokler bo na Slovenskem Njena podoba, Njeno ime še kaj pomenilo, bomo stali na trdnih tleh. Znali in zmogli bomo premagovati zunanje in notranje težave. Daj Bog, da bi za vsakega veljalo, kar pravi drugi odpev pesmi: *Ko bodo mi moči pošle, o nate bodem mislil še.*

s. Anica Žagar

MOLITVENA SREČANJA SALEZIJANSKE DRUŽINE

molvcev za duhovne
poklice, sotrudnikov,
združenja Marije Pomočnice

LJ.RAKOVNIK:

- Vsako zadnje nedeljo ob 15. uri.
- Vsako soboto ob 7.00 – maša po namenih mašne zveze

Maše ob delavnikih:

7.00, (10.00 – sobota), 18.30

Maše ob nedeljah:

7.00, 8.00, 9.15, 10.30, 18.30

Priložnost za spoved:

vedno pred in med mašami.
Teden pred božičem in za
veliki teden:

9.00-12.00, 15.00-19.00

KUREŠČEK:

- Vsako 3. soboto v mesecu z začetkom ob 9. uri; v zimskih mesecih (november – februar) na Rakovniku ob 9. uri.

VERŽEJ:

- Vsako zadnje nedeljo v mesecu z začetkom ob 14. uri.

CELJE:

- Vsako drugo nedeljo z začetkom ob 15. uri (Salezijanski dom v Gaberju na Kidričevi 3)

V letošnjem avgustu so se župljani Veržeja in okoličani Bunčan ter Banovec poslovili od župnika Franca Kavaša in ravnatelja salezijanskega zavoda mag. Franca Maršiča. V času njunega bivanja in dela v Veržeju je zavod ali nekdanje Marijanišče nehal delovati kot prevzgojni dom in dom za begunce. Zaradi navdušenja in stalnih vzpodbud g. Martina Maroša, ki je bil nekoč sam salezijanski gojenec v Marijanišču in je sedaj že več kot dvajset let v dušnem pastirstvu v Veržeju, ter dela mag. Franca Maršiča je zavod pričel zopet pridobivati na vzgojnem pomenu.

V Veržeju sedaj delujemo novi trije sobratje, in sicer župnik mag. Peter Štumpf, delegat za salezijansko družino Ivan Turk in ekonom zavoda Janez Krnc. Med nami ostaja g. Martin Maroša. Želja vseh salezijancev in članov salezijanske družine je, da salezijanski zavod v Veržeju postane srce salezijanskega dela v vzhodni Sloveniji, molitveno in izobraževalno središče za mlade iz Pomurja in dejavna ustanova z močno tradicijo in prvotno vlogo.

S tem namenom nadaljujejo v vso prizadevnostjo pripravljati načrte in že tudi konkretno obnavljati stavbo. V bivanjskih prostorih za mlade mojstri brusijo parket in pripravljajo nove sanitarije. Vse, kar delamo, delamo za naše

mlade, ki jim želimo zagotoviti možnost lepega krščanskega življenja. Seveda pa ob vsem tem prihaja do velikih finančnih obremenitev.

Zahvaljujemo se Vam za vaše prijateljstvo ter Vam na priprošnje Marije Pomočnice in sv. Janeza Boska želimo obilje Božjega blagoslova.

Salezijanci v Veržeju

27

Dragi dobrotniki!

Pri našem delu lahko pomagate tudi Vi z vašo molitvijo in konkretnimi darovi. S tem namenom smo ustanovili sklad:

PRIJATELJI MARIJANIŠČA

Vsi vaši darovi bodo namenjeni za obnovo zavodske stavbe in za kvalitetno izvajanje programov za mlade.

Denarne prispevke lahko pošljete na **žiro račun:**

51900 – 620 – 203 05

1355112 – 62197,

s pripisom:

PRIJATELJI MARIJANIŠČA

Lahko pa se osebno obrnete na ekonomista:

Janez Krnc, Ul. bratstva in enotnosti 1, 9241 Verzej,
tel. 041/357 640
ali 02/5871 - 871

S. AGATA BRUNEC

* 22.5.1908 + 29.7.2000

Le teden dni nas je ločil od 5. avgusta, ko bi proslavili 70. obletnico njenih redovnih zaobljub. S. Agata se je rodila 22. maja 1908 na Melincih zakoncema Martinu in Tereziji (roj. Kovač) kot četrti otrok, njej pa so sledili še drugi štirje otroci. Radi so zahajali v Veržej k salezijancem, ki so v tistih rosnih letih močno navdihovali ideale v srcu mlade Agate. Tri leta mlajši brat Miško se je hitro odzval Gospodovemu klicu in vstopil v salezijanske vrste, Agata pa je že v osnovni šoli razmišljala o tem, kako lepo bi bilo, če bi obstajale sestre, ki bi podobno kot salezijanci, delale z mladimi. Navduševalo jo je predvsem njihovo veselje, domačnost s fanti in dobrota do vseh ljudi. Ker je številna družina kmalu izgubila očeta, je po končani osnovni šoli Agata ostala doma in pomagala mami pri delu in vzgoji otrok. Vedno jo je spremljala misel na redovni poklic, a ne bi šla kamor koli. Nekoč je spovedniku zaupala svojo željo. In ko je slišala za Hčere Marije Pomočnice, se ji je rodilo novo upanje. V tistem času so otroci že odrasli, mama je umrla leta 1925 in Agata se je leta 1927 pridružila skupini osmih deklet, ki so se odpravljale v Italijo, da bi postale redovnice. Na don Boskov praznik 31. januarja leta 1928 je vstopila v postulat v Nizzi Monferrato v Italiji in prav tam 5. avgusta istega leta začela noviciat. Po dveh letih je l. 1930 naredila prve zaobljube, a njeno srečo je za hip zameglila bolezen - tifus. Ko je ozdravela, se je začela intenzivno pripravljati na poslanstvo z mladimi. Predstojnice, katere je vse življenje zelo cenila in jih smatrala za svoje matere, so odkrile njeno nardarjenost, preprostost, nagnjenost za delo z mlajšimi ter so jo zato poslale na studij. V kraju Casale Monferrato je bila zelo uspešna študentka in hitro je prišla do dveh diplom: za delo v otroškem vrtcu in za poučevanje verouka. V letih 1933 - 1970 je delala z malimi v različnih italijanskih krajih in, kot je sama rekla, je bilo njeno največje veselje v tem, »da je lahko pripravljala otroke na lepo krščansko življenje«. Razumela je moč celostne vzgoje, ki

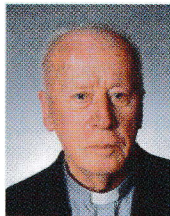
jo otrok potrebuje že v ranih letih, zato se je z vsemi svojimi močmi predala temu poslanstvu. Ko je slišala, da se odpirajo nove možnosti za delovanje redovnic tudi v domovini, se je leta 1970 vrnila domov z željo, da bi pomagala sestram, ki se ukvarjajo z mladino. V letih 1970 - 1975 je bila predstojnica v skupnostih na Rijeki in na Trsteniku, potem pa je bila po nekaj let v pomoč v raznih skupnostih; nazadnje na Bledu kot starejša sestra, kjer je vse bogatila s svojo mladostjo in nenavadno svežino salezijanskega duha.

Od nje smo se poslovili zadnjega julija, na spominski dan sv. Janeza Boska, katerega je s. Agata vse življenje tako močno občudovala in posnemala. Toliko praktičnih vzpodbud nam je znala dati s. Agata za delo z mladimi. Pred kakšnim mesecem je priporočila zlasti mlajšim sestram: »Najmladim šepnejo na uho kakšno dobro besedo. To mladim ostane v spominu.« Ljubila je življenje v vseh njegovih oblikah. Pogovori z njo niso bili kramljanje o vremenu in delu, pač pa odkrivanje Božje veličine in dobrote, nenehna zahvala za njegovo Previdnost in vzpodbuda za dobro. Beseda zahvale je bila vedno na njenih ustnicah in beseda Marija je bila vedno v njeni molitvi, pesmi, pripovedi.

Maks MLINARIČ

* 12.10.1914 + 10.09.2000

Rodil se je tistega usodnega leta, ko je Evropa zakrjavela kot še nikoli v svoji zgodovini, in sicer v kraju Škedenj pri Trstu, na skrajnem zahodnem robu tedanje Avstoorgrske. Oče Ivan je bil doma iz Buč na Kozjanskem, mati Ivana pa iz Pivke; bila globoko verna žena. Pozneje je družina kupila hišo v Senovem, kjer je pokojni Maks preživel večino svojega otroštva, oče Ivan (tesar) pa je bil zaposlen v rudniku Senovo. Maks je bil veder in razigran otrok, čeprav ga je vse življenje spremljala hiba na desni nogi in ga zlasti na starost vedno bolj ovirala pri hoji. Poleg Maksu se je staršema rodil tudi sin Ivan, ki je študiral gradbeništvo, a je že mlad umrl. Po končani osnovni šoli (Brestanica, Senovo) se je začel v Senovem učiti krojaške obrti, leta 1930 pa ga je njegov katehet Zidanšek poslal v Salezijanski zavod na Rakovnik. Tu se je še naprej izpopolnjeval v krojaškem poklicu, hkrati pa se je v njem budila želja, da bi študiral in postal salezija-

nec in duhovnik. Leta 1933 so ga salezijanski predstojniki poslali v Veržej in mu omogočili pridobivanje srednješolske izobrazbe. 1. avgusta 1936 je vstopil v noviciat na Radni in naslednje leto izpovedal prve redovne zaobljube. Leta 1940 je na Ptuj uspešno opravil klasično maturo, 31. avgusta istega leta pa je v Veržeju naredil večne zaobljube. V letih 1939-1940 in 1949/41 je kot asistent opravljal službo vzgojitelja med gojenci salezijanskega zavoda v Veržeju. Imel je poseben čut za urejenost in disciplino. Kljub temu, da je imel težave z nogo, se je rad zadrževal med gojenci in se z njimi igral. V odmorih jih je znal vedno zaposliti in razvedriti. Kot ljubitelj in učitelj risanja, občasno tudi biologije in matematike, je bil zelo nazoren in jasen. Na njegovo pobudo so v zavodu uredili tudi imeniten herbarij. Rad se je ukvarjal tudi z glasbo, bil je poznan kot dober violinist v zavodskem orkestru.

Skupaj z drugimi sobraty je tudi sam doživljal usodo veržejskega zavoda, nad katerega so se zgrnili težki oblaki druge svetovne vojne. Po prihodu Nemcev so morali zapustiti zavod najprej gojenci, sčasoma pa še vsi drugi. Maks je odšel na Selo pri Ljubljani, potem pa v Italijo, kjer je nadaljeval s pripravami na duhovništvo. V duhovnika je bil poseven 1. julija 1945. Novomašnik Maks se je neizmerno veselil, da je dosegel svoj veliki življenjski cilj, a svojega veselja ob novi maši ni mogel deliti s svojimi starši. Ko se je leta 1968 lahko vrnil v Slovenijo, je bila njegova mati že pokojna. Pričakal ga je le njegov oče, a je tudi on kmalu potem umrl. Po novi maši je rajni sobrat Maks opravljal razne službe po raznih krajih, najprej v Italiji, potem v Sloveniji. Njegova nemirna narava mu ni omogočala, da bi ostal za dolgo v istem kraju – bil je spovednik, duhovni pomočnik, knjižničar (tudi v Želimljem je uredil knjižnico) in učitelj. Kljub rahlemu zdravju in težavam z nogo, je rajni sobrat dočakal visoko število let. Sredi letošnjega junija se mu je zdravje močno poslabšalo, rana na nogi se ni hotela več zaceliti in moral je v bolnišnico na Jesenice. Po nekaj tednih se je znova vrnil nazaj med sobrate na Trstenik, kjer je bil deležen bratske pozornosti in nege sobratov in gospe Martine. Ko se je v nedeljo zvečer v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku, v katero je rajni Maks tako rad zahajal, prvič oglasil novoposvečeni svetoletni zvon, se je sobratu Maksu začel iztekati čas zemeljskega bivanja. Spravljen z Bogom in brati, okrepčan s svetimi zakramenti, je ves miren in vdan ugasnil temu življenju ter vstopil v sre-

čo nebes. Ob številnih sobratih je pogreb vodil inšpektor Lojze Dobravec, počiva pa med sobrati na trsteniškem pokopališču.

Sobrat Maks nam prinaša svojevrstno sporočilo – ljubezni do Boga, do Don Boska ter do dela in žrtve. Bil je človek molitve, kolikokrat je sam klečal na stolu pred tabernakljem. Bil je srečen, da je bil lahko don Boskov salezijanec, pogosto je prebiral njegov obsežen življenjepis in rad pripovedoval drobce iz njegovega življenja. Bil je človek skritih del: v spovednici, v knjižnici, v svoji sobi. Opravljal jih je z ljubeznijo in z neverjetno natančnostjo, kar se kaže v njegovih stenčasih in delu v knjižnici. Bil je tudi človek trpljenja in potrpljenja ter vdanega prenašanja križev. Nikoli ni tožil; vse je znal spreminjati v molitve in daritve, kar se je še zlasti pokazalo v zadnjih tednih njegovega odhajanja.

Povzeto po nagovoru inšpektorja Lojzeta Dobravca

V ŽELIMLJEM

Moram vam povedati, da sem bila pred dvema letoma v Želimljem na srečanju družin in mi je bilo zelo všeč in hkrati hudo, ker ni bilo takšnih šol takrat, ko so odraščali naši otroci. Zdaj sem že babica in si močno želim, da bosta mogoče moja dva vnuka kdaj prišla v Želimlje na šolanje, zdaj sta še osnovnošolca. Sem pa vaša simpatizerka že dolgo, kar sem najbrž podedovala po moji mami, ki je vedno oboževala to družbo in njeno vzgojno delo, ki ga opravljate. Ne boste verjeli, da hranim doma še knjigo Janeza Boska Junak s pristave pisatelja dr. Franja Knifca iz leta 1929. Res se ji že poznajo leta, a spet postaja vse bolj aktualna ...

Silva

SPOMIN NA DR. CAJNKARJA

Sem najmlajša in edina še živeča iz Cajnkarjeve družine iz Savec, kjer se je rodilo enajst otrok. Naša hiša stoji na sredi vasi Savci. Je preprosta hišica, nekdanj s slamo krita ... ima spominsko ploščo in je pod spomeniškim varstvom. 25. aprila smo obhajali 100. obletnico rojstva mojega brata Stanka, ki je bil prvorojenec, teolog, pisatelj, dekan teološke fakultete, urednik Mohorjeve družbe itd. To je bil za nas velik praznik. Škof dr. Franc Kramberger je daroval sv. mašo v navzočnosti mnogih duhovnikov. Na njegovem in mojem rojstnem domu smo se razveselili in počastili njegov spomin. Brat Stanko je daroval novo mašo prav na svoj rojstni dan leta 1926, pa tudi svojo zlato mašo je daroval na svoj rojstni dan leta 1976, januarja 1977 pa ga je zadela srčna kap. Tedaj je vodil pogrebne obrede pri Sv. Tomažu sedanji beograj-

ski nadškof dr. Franc Perko. Meni se izteka že 84 let, že dobro leto sem vdova. Moj mož Ciril je bil brat pokojnega salezijanskega duhovnika Ivana Pučka, ki je bil tudi na Rakovniku, umrl pa je v Kaliforniji. Če bi pa želeli kaj več vedeti, pa berite povest Križnarjevi, kjer brat Stanko opisuje svojo vas, šolanje, domačo družino, novomašno slovesnost, bolzni in siromaštvo ...

Lizika

BLAGOSLOV VERSKIH ČASOPISOV

Če bi ne bilo teh časopisov (Vestnik, Ognjišče, Družina), kaj bi potem sploh brali. Nobena revija ni tako lepa za branje kot omenjene. Je res zelo zanimivo branje. Komaj čakam, da mi jih poštar prinese. Imam čas za molitve pa tudi za branje teh lepih revij. Kajti te revije te sprostijo in dajo nekakšno moč, da kar vzdržiš. Še z dvema prijateljicama se velikokrat zberemo skupaj in se pogovarjamo, nato pa zmolimo na čast rakovniški in tudi brezjanski Mariji Pomočnici. Pa vam povem, da se potem veliko lažje prenaša vse hudo. Danes je res treba veliko moliti in prositi ... tudi za dobre duhovnike in za starše.

N.N.

VESTNIK KAR ZASTONJ?

Prejela sem 5. številko Vestnika. Lansko leto sem že nehala nakazovati prispevek, ker sem tudi pismeno poslala, da ne morem več, ker sem v domu starejših občanov. Zelo čudno se mi zdi, da mi še lahko pošiljate. Meni je kar hudo, ker nimam sredstev, da bi vam kaj poslala. Saj zelo rada berem to vaše glasilo, ker je zelo lepo in me bogati in dviga, kadar sem na tleh. Bog plačaj za vse, kar delate in kar dobrega za nas storite. Veste, jaz ga preberem in dam tudi drugim in so zelo veseli ...

Ivanka

Pojasnilo – vabilo uredništva SV

- Prosimo, da nam sporočite spremembo naslova, zlasti še, če ste v vašem kraju uvedli ulični sistem.
- Vestnik je ZASTONJ, zato vam ga ni treba odpovedovati, če trenutno zanj ne morete prispevati prostovoljnih darov.
- Vsem pa, ki za Vestnik prispevate PROSTOVOLJNE darove, se iskreno zahvaljujemo. Darove lahko pošljete po poštni nakaznici, na žiro račun (glejte str. 3 spodaj) ali pa pustite osebno na Rakovniku.
- Vabimo vas, da ponudite SV tistim, ki bi ga želeli, da iščete nove naročnike SV ... bodimo resnično apostoli dobrega tiska.

K Bogu so odšli po plačilo

naročniki Salezijanskega vestnika, člani Mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Babič Nežka, Ljutomer
Benda Ivan, Komenda
oče jez. duh. in sestre HMP
Bernik Pavel, Indija
salez. duh. in misijonar
Ceferin Marija, Železniki
Česar Ivanka, Metlika
Golob Elizabeta, Sv. Lovrenc
Helcl Viktorija, Maribor
Hočevar Marija, Ljubljana
Kadunc Terezija, Bled
Kamenshek Nežka, Škofja Loka
Košmrlj Marija, Sodražica
Kovačič Kristina, Videm-Dobrepolje
Krese Stanislav, Šentjanž
Kunej Franc, Spodnji Duplek
Mlinarič Maks, Trstenik
salez. duh.
Rigler Lojze, Ljubljana
Robič Rezka, Bled
Rojec Katarina, Metlika
Rojnik Zofija, Šempeter v Sav. dolini
Slapnik Marija, Prevalje
župnijska gospodinja
Sodja Vinko, Svica
Šepec Marija, Grahovo
Šmid Lucija, Železniki
Štihec Rozalija, Lendava
Šturm Andrej, Železniki
Šturm Rezka, Metlika
Thaler Marija, Lenart v Slov. goricah
Zabukovec Ivanka, Grahovo
Zvan Albina, Zirovnica

DUHOVNE VAJE ŽELIMLJE

- 24.-26. 11. **Za fante in dekleta 4.-6. razreda**
 1.-3. 12. **Za fante in dekleta 7.-8. razreda**
 15.-17. 12. **Za srednješolce**
Informacije in prijave:
 Peter Polc, tel. 01/4702-115, N.C. 01/4702-100

PROGRAMI PRI SESTRAH HMP BLED

- 17.-19. 11. **Za dekleta 6.-8. razreda:** Srečanje za najstnice.
 24.-26. 11. **Za mlade od 16-22 let:** Zmorem, če hočem.
 1.-3. 12. **Za mlade:** Gospodinjski tečaj
 8.-10. 12. **Za dekleta 7.-8. razreda:** Priprava na Božič
 8.-10. 12. **Za dekleta:** Priprava na Božič
 30.12.-1.1. **Za mlade:** Duhovne vaje
Informacije in prijave:
 s. Ivanka Berčan, 04/5741-075

DUHOVNE VAJE KOPRIVNIK

- 1.-3. 12. **Za študente in mlade v poklicih**
Informacije in prijave:
 Janez Potočnik, tel. 01/4273-028

SILVESTROVANJE VERŽEJ

- 30.12.-2.(3).1. **Za srednješolce in študente.**
Informacije in prijave:
 Rafo Pinosa, 01/4277-140

DUHOVNE VAJE

Za salezijanske sotrudnike/ce: od 24. do 26. novembra na Kureščku.
 Začetek v petek ob 18.00, sklep v nedeljo s kosilom.
Prijave:
 Ivan Turk, Veržej, tel. 02/5871-871

LJUBLJANA RAKOVNIK

ZAČETEK SLAVIJ OB STOTI OBLETNICI PRIHODA SALEZIJANCEV NA SLOVENSKO

Rakovnik, 26. november 2000 ob 15.00, na nedeljo Kristusa Kralja. Vabimo vas, da se udeležite praznovanja ob začetku obhajanja stote obletnice prihoda salezijancev na Rakovnik. Slavje bo vodil višji predstojnik slovenskih salezijancev Lojze Dobravec. Člani salezijanske družine, častilci Marije Pomočnice in prijatelji sv. Janeza Boska - prisrčno vabljeni.

V letu 2000 vabljeni k ADORACIJI

vsak četrtek od 17.30 do 18.30
 v svetišču Marije Pomočnice na
 Rakovniku.

Salezijanci

SREČANJA IN MLADINSKA MAŠA ZA ŠTUDENTE, ANIMATORJE, MLADE V POKLICIH

NA RAKOVNIKU

Vsak prvi (oz. drugi) četrtek v mesecu
 od oktobra do junija

- 17.30 **adoracija v cerkvi**
 (možnost za spoved, pogovor)
 18.30 **maša v cerkvi** z nagovorom na temo leta
 19.30 **SREČANJE:** molitev, razmišljanje na temo
 Salezijanske mladinske duhovnosti, pogovor
 (v prostorih Salezijanske mladinske pastorale)
7. december
11. januar
1. februar

Salezijanska mladinska pastorala

DON BOSKOVSKI SALEZIJANCI

Edinolični center | Salva | Zavod sv. Frančiška Saleškega | SMC | Zavod Janeza Krizostoma

Salezijanska inšpektorija sv. Cirila in Metoda v Ljubljani

Valežano
 Dobovnik
 K. D. Dobovnik
 K. D. Dobovnik
 K. D. Dobovnik
 K. D. Dobovnik

Rakovnik A. P. P. 1401 81 5001 SLOVENIJA
 Tel.: +386 1 427 50 37, faks: +386 1 427 51 42
 e-ob: info@skb.sdb.si

www.sdb.salve.si

Pripravili smo novo in obširnejšo predstavitev salezijanske družbe na spletnih straneh. Dandanes se ta korekoč vsi predstavljajo na internetnih straneh in ponujajo raznovrstne dobre, pa tudi slabe stvari. Zato je prav, da na ta »informacijski« trg stopimo tudi sami in ponudimo kaj dobrega.

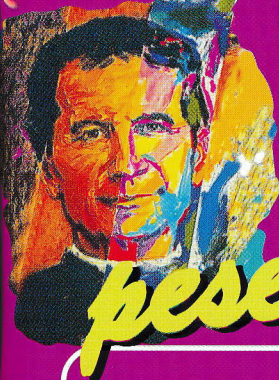
Spletna stran www.sdb.salve.si ponuja kratko predstavitev Salezijanske družbe in družine, kratko zgodovino slovenske inšpektorije, naše skupnosti, nekatere dejavnosti, ki presegajo lokalne okvire. Predstavljena je tudi salezijanska duhovnost in ljudje, ki so jo svetniško živeli. Vsekakor pa smo vključili vse povezave na ostale slovenske salezijanske strani (Salva, Skala, SMC-ji...) in na nekatere svetovne salezijanske strani, ki so zanimive za obisk. Redno dodajamo informacije in dogodke.

Prav tako je prenovljena stran, kjer se predstavlja Salezijanski vestnik. Lahko se pohvalimo, da smo v družbi ok. dvajsetih Salezijanskih vestnikov v svetu, ki se predstavljajo na internetu. Upamo, da bomo te strani vsebinsko še razširili.

Drugi korak je narejen (prvi je bil manjši in poskusen). Če nam boste podali roko, bomo lahko skupaj potovali v »virtualno« prihodnost, ne da bi postali neosebni in tuji drug drugemu.

M.S.

Don Bosko, ti si pesem veselja

Zaupaj v Gospoda
in pojdi naprej!
sv. Janez Bosko

MAJHEN MAJHEN KOS

Janez je imel strastno rad ptiče. Iz gnezda je pobral majhnega, majcenega kosa in ga vzredil. V kletki iz vrbja je kos rasel, Janez pa ga je učil žvižgati. Ptič se je naučil. Kadar je zagledal Janeza, ga je pozdravil z ubranim žvižgom, veselo je poskakoval in ga gledal s svetlimi očki. Zelo prikupen kos.

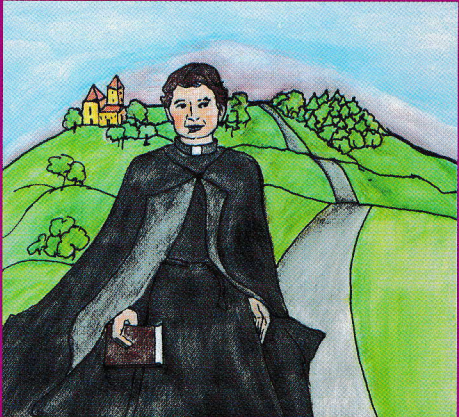
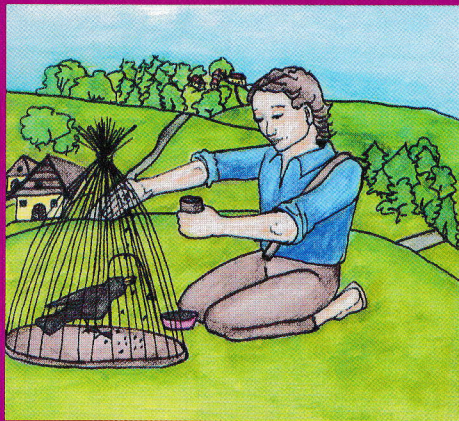
Nekega dne pa kos ni več zažvižgal. Maček je vdrl v kletko in ga požrl. Ostal je samo šop okrvavljenega perja. Janez je zajokal. Mati ga je skušala pomiriti, rekoč, da je kosov po gnezdih še na pretek. Janez pa ni nehal hlipati. Za druge kose mu ni bilo mar. Za tegale tam mu je bilo hudo, za njegovega malega prijateljčka, ki je bil umorjen in ki ga ne bo nikoli več videl. Kar nekaj dni ga je mučila žalost, nihče ga ni mogel spraviti v dobro voljo.

Končno je začel premišljevati o ničevosti tega sveta in je naredil sklep, ki je presegal njegovo starost: sklenil je, da ne bo nikoli več navezoval svojega srca na zemeljsko stvar. Isto je ponovil nekaj let pozneje ob smrti svojega najboljšega prijatelja in še velikokrat.

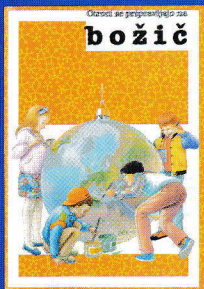
Z veseljem ugotavljamo, da se Janez Bosko tega sklepa ni zmožal držati. Kakor mi je imel meseno srce, ki mora ljubiti velike in majhne stvari. S strtim srcem je objokoval smrt duhovnika Calossa, prijatelja Comolla, jokal je ob pogledu na fanta za rešetkami v ječi. Njegovi fantje so pričali o njem s skoraj dolgočasnim ponavljanjem: »Rad me je imel.«

Besedilo: T. Bosco, Don Bosko,
Ljubljana, 1988.

Risbe: Tina Špendal

OTROCI SE PRIPRAVLJAJO NA BOŽIČ

Da bo adventni čas duhovno bogat in zanimiv, otroci spremljajo pričakovanje Mesija z razmišljanjem o Božji besedi in konkretnimi nalogami za vsak dan. Cena knjige: 500 SIT.

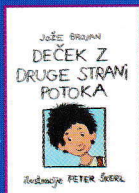
KAKO NAJ BEREM SVETO PISMO

Kratek priručnik za vse, ki bi radi pogloblje spoznali govornico Stare in Nove zaveze. Cena knjižice: 300 SIT.

ROJEN V BETLEHEMU

V Betlehemu začetek in v Jeruzalemu dovršitev: to sta dva izvira, ki potešita žejne duhovnosti tudi danes. Cena bogato ilustrirane knjige: 800 SIT.

DEČEK Z DRUGE STRANI POTOKA

Ilustrirana zgodba o izpolnjevanju Jezusove prošnje: »Tujec sem bil in ste me sprejeli.« Cena knjige: 600 SIT.

Miklavžev koš

dobra knjiga • širše obzorje • svetli zgledi • lepo miklavževo darilo

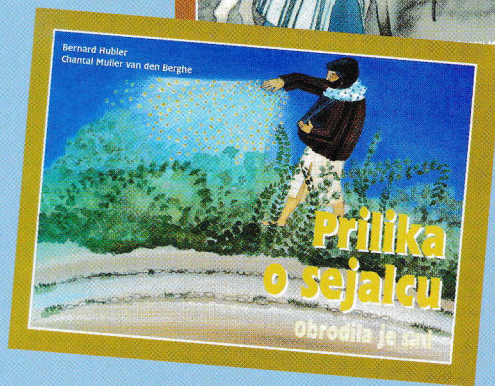
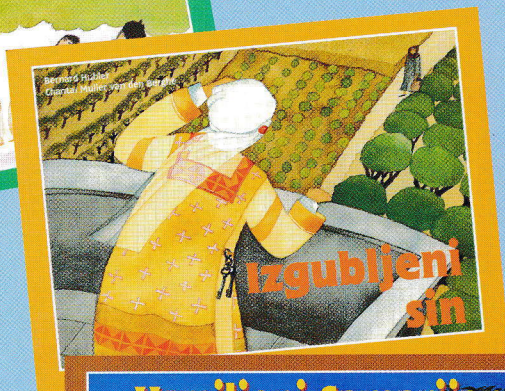
PRILIKA O SEJALCU

ZAHEJ

IZGUBLJENI SIN

USMILJENI SAMARIJAN

V preprosti, vsakdanji govornici slike in besede Jezus vabi otroke k resnosti, dobroti, usmiljenju in hoji po ozki poti v življenje. Cena posamezne knjige: 500 SIT.

založba,
trgovina,
priprava za tisk,
video

p.p. 2404 • 1001 Ljubljana • tel.: 01 427 73 10